

НАШЕ СЛОВО

ЮВІЛЕЙНИЙ, АРХІВНИЙ ВИПУСК З НАГОДИ
50 - ЛІТТЯ ЗАСНУВАННЯ
СОЮЗУ УКРАЇНОК АВСТРАЛІЇ

Ювілейний журнал

**випуск Крайової Управи
Союзу Українок Австралії**

Графічне оформлення

Сара Бейлі

Австралія 2001

ЗМІСТ

Молитва.....	1
Крайова Управа під час XIX каденції	1
Редакційне слово	2
10-та Річниця Незалежності України	3
Калина — Мамчур Зіновій Володимирович.....	4
Тоді ... Тепер	5
Independence Celebrations — Ihor Yukhnovskyj	8
Statement by NATO 24 August 2001.....	10
Ukrainian Women Cowra Jubilee Address — Х. Сивенька-Бейлі.....	10
Привіт від СФУЖО.....	13
Відзначення 50-ліття Союзу Українок в Коврі — В. Домазар.....	14
Ірина Пеленська — О. Шевчик.....	20
Пропам'ятні тарілки.....	21
Програма XIX Крайового З'їзду СУА.....	22
Запрошення	23
Емблема.....	24
Знімка делегатів XIX-го Крайового З'їзду СУА.....	25
Брошурка з нагоди 50- ліття СУА.....	26
Промова уступаючої голови Е. Островської	28
Список союзниць нагороджені грамотами	29
Грамота з нагоди 50-ліття СУА	29а
Молебень на відзначення чорнобильської трагедії.....	29б
Голгота в Чорнобилі — Ростислав Василенко.....	29б
Знімки подій з нагоди XIX Крайового З'їзду СУА та Бенкету	30
Висновки ділових гуртків на XIX-му Крайовому З'їзді.....	54
Привіти складені з нагоди 50-ліття СУА.....	55
Привіт від О. Соколик.....	56
Привіт від В. Кайнари, м. Суми.....	57
Привіт від Philip Ruddock MP.....	58
Промова ново-обраної голови Х. Сивенька-Бейлі	60
Висновки Конкурсу віршування	61
Мадонна Новочасної Пори — Боженна Коваленко	61
У Золотий Ювілей — Клавдія Рошко	62
Бджілки - Україні в Даниніні — Людмила Саракула.....	62
Союзіві Українок від Книголюбів — Олександра Крекча.....	63
Привітання від Союзу Українок пів. Австралії.....	63
50 Літ Тому — П. Грщук	62
Враження від XIX З'їзду Союзу Українок Австралії — Ірина Буженко	65
Українським жінкам Австралії - 50 років — Петро Кравченко	68
Тобі мій краю - з дорібком! — Людмила Саракула	70

МОЛИТВА

Дай же мені, Боже зрозуміти
Світ, себе, велике й невмируще.
Научи душею володіти,
Тим, що в ній і поза нею суще.

Ти мою свідомість напівтемну
Мовою любові просвіти.
На дорогу виведи надземну
І на справи добрі поведи.

За Тобою ділом і словами
Я полину в просторі, в роках.
Буду людям віщими устами,
Силою цілющою в руках.

Ця молитва, була написана і дарована Ольгою Савченко-Гнатюк Х.Сивенькій-Бейлі на Всесвітньому Конґресі Союзу Українок у Косові в серпні 1994р. Під час останньої каденції, Крайова Управа СУА відкривала кожне своє засідання промовляючи цю молитву.

Крайова Управа під час 19ої каденції.

Перший ряд(зліва на право):С.Якубовська, В.Домазар (заст. голови), Х. Сивенька-Бейлі(голова), Е. Островська, Г. Свідерська, Т. Війтович, Другий ряд: Г. Гладка, К. Атаманюк, Н. Нищук, Т. Борець, Т. Базалицька, В. Берегуляк.

РЕДАКЦІЙНЕ СЛОВО

Шановні і дорогі посестри союзанки!

Крайова Управа вітає Вас з нагоди ХХ-го Крайового З'їзду Союзу Українок Австралії і бажає Вам всім міцного здоров'я, щастя, радості, і наснаги до дружньої співпраці на добро України і українського народу.

Це пропам'ятне число союзанського журналу, присвячене святкуванню ХІХ-го Крайового З'їзду, 50-ти ліття заснування СУА та відзначення 10-ти ліття Незалежності України. З огляду на те, що це були важливі дати в історії нашої організації, рішено задокументувати ці події окремим виданням.

Наші святкування яскраво насвітлили важливу роль жінки союзанки в українському суспільстві, не лише в Австралії, а також у цілому світі. Союзанка, як мати, плекає українську мову, навчає свою дитину рідних звичаїв, молитов, історію і культуру. Вона виробляє у дитині пошану і любов до всього рідного і таким чином стає берегинею національної ідентичності. -"Рука яка гойдає колиску, є творцем народу,"-як каже англійська приказка.

Союзанка в суспільстві – дбає про культурно-освітній розвиток молоді. Вона сама бере активну участь у громадських і церковних ділянках.

Підтримуючи тісні зв'язки зі своїми посестрами в Україні, вона помагає морально і практично потребуючим на Батьківщині, як також в Австралії.

Союзанка, працюючи професійно, старається досягнути найвищого щабля своєї професії і гордо проявляє себе українкою. Коли трапляється можливість, союзанка боронить добре ім'я України.

Побажано, щоб молоді українки-союзанки вибирали професії в політиці, журналістиці, адвокатстві та в дипломатичних ділянках тому, що якраз у цих професіях вони матимуть найкращу нагоду допомогти українському суспільству.

Скінчилися перших п'ятдесят років союзанської праці в Австралії. З новим тисячоліттям, входимо в нових п'ятдесят літ діяльності Союзу Українок в Австралії, базуючи на прикладі наших патріотичних, і відданих своїй ідеї, основоположниць-союзанок.

Щасти нам Боже!

А. Сивенька - Бейлі

За Крайову Управу СУА.

10-ТА РІЧНИЦЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ

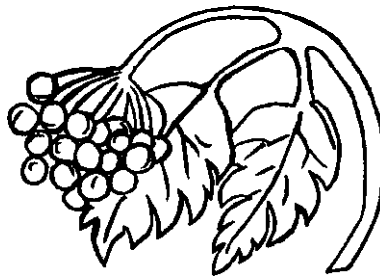
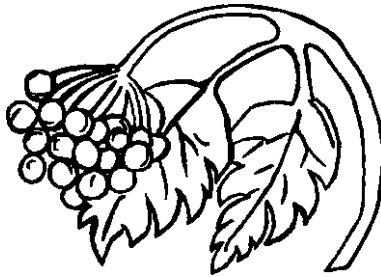
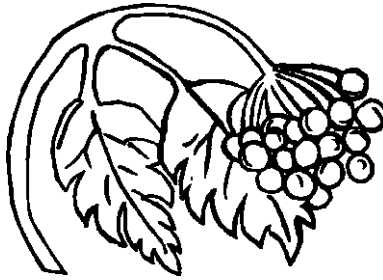

Вітаємо весь український народ в Україні і діаспорі з першим 10-ти літтям Незалежності України. Відродження Української Держави, це наша гордість і краса!

Дажаємо Вам сильного українського патріотичного духу, віри, надії і витривалости, на віки вічні. Слава Україні!

КАЛИНА

Чому ти поблідла?
Весна вже настала!
Пускай свої віти,
Калино кохана.
Пускай, щоб раділи
Дорослі і діти,
Щоб воля воскресла,
Пускай, свої віти!
А, може, боїшся
За свої коралі?
За коси, що з віття
Сплітаєш до рання?
А, може, ти знову
Підеш у підпілля,
І ворог рубатиме
Знов твоє гілля?
А, може, боїшся
Нової обнови
Та ще й притаїла
Свій сік калиновий?
Щоб раптом розцвісти
І встати із крові,
Прийти до народу
В пошані й любові.
А, може, ще рани
На тілі ятяться,
І личко поблідло
Від вітру, від сонця.

А, може ж, то брат твій
Зрадив тебе?
І туга за зраду
У серці пече.
Скажи, любя сестро,
Я знаю, втомилась.
Бо в роки неволі
Ти Богу молилась
За нас і за матір,
Неначе дитина.
Тож квітни, розквітни,
Калино єдина.
Хай китиці білі
Засяють на тобі.
Хай грона червоні
Палають в любові.
Засмійся, калино,
Своїми листками,
Хай щастя, хай доля
Засяють між нами
Скріпися в корінні,
У стовбурі своїм,
Щоб вітер не кинув,
Не знищив до болю.
Кріпися, калино,
Щоби не зігнулась.
Щоб ненька воскресла,
Щоби посміхнулась.

— Зіновій Мамчур

Мамчур Зіновій Володимирович народився 20 серпня 1935 року на Тернопільщині - в с. Кривеньке Чортківського району. Освіта середньо-спеціальна. Працює головою юоперативи "Мрія". Вільний від роботи час він присвячує віршам. І тоді слова які виношував у душі лягають на папір. Пише про те, що його хвилює. Неодноразово його вірші друкували в районній та обласній газетах. "Душі криниця" — перша збірка поета.

(з історичних архівів)
що писали ЧУЖИНЦІ про УКРАЇНУ.

Передрук уривок із книги
Володимира Січинського "Чужинці
про Україну" 5-те видання Петра
Павловича, Авґсбург 1946р. 92-95ст

Спеціально звертає увагу Коль на
житлові умови та побут, вказуючи, що
українці "живуть у чисто утриманих
хатах, що до тебе всміхаються. Вони
не вдовольняються тим, що кожного
тижня їх миють, як це роблять
Голяндці, але ще що два тижні їх
білять. Тому їх хати виглядають білі
неначе свіжовибілене полотно". В
іншому місці пише про хати коло
Одеси: "Я був дуже мило заскочений
внутрішнім улагодженням, назовні так
мало обіцяючої хати. Лише жити в
цій чепурненькій світлиці. На дворі
було дуже гарячо, а тут мило та
холодно. Повітря було гарне, свіже,
запашне. Земля була вкрита травою,
а на стінах зілля – все було чисте та
чепурне. Я не можу, щодо цього,
нахвалити українців, якщо рівняти їх
з поляками та москалями".

Кажучи, що по українських містах
багато квітників по дворах, додає: "В
неділю йдуть дівчата в ці городи,
рвуть величаві квіти і завітчуються
неначе князівни. Ба навіть ці
українські стрункі дівчата так дуже
люблять квіти, що в будні при роботі
завітчуються й тоді подобають на
жрекині фльори. А, що вони люблять
співати, то переживається по цих
селах таке, що рідко деінде
стрінеться. Жінки, завінчані, за
найтяжчою працею, безустанку
співають, мов соловії. І тяжко живо
переказати читачеві лише словами
цю повну життя картину!

Наприкінці Коль пише: "Нема
найменшого сумніву, що колись
велитенське тіло російської імперії
розпадеться, й Україна стане знову
вільною і незалежною державою.
Час цей наближається поволі, але
неухильно. Українці є нація з
власною мовою, культурою та
історичною традицією. Хвилює
Україна роздerta поміж сусідами.
Але матеріал для будови української
держави лежить готовий: коли не
нині, то завтра зявиться будівничий,
що збудує з тих матеріалів велику
незалежну Українську Державу"!

Подібну характеристику вдачі
українців та їх великий змисл до
мистецтва подає ГАКСТГАВЗЕН
(1792-1866) у своїх "Студіях"
(ГанOVER 1847):

Українець є вдумливий, запальний,
радо згадує минуле свого народу і
кохається у спогадах про героїчні
вчинки своїх предків. Коли його
спитати: хто він, то відповість з
радістю і гордістю: Я козак!
Українці це поетичний, багатий уявою
нарід і тому легко собі уявити, яка
сила народніх пісень і переказів у них
зберіглась. Вони мають великий хист
до мистецтва, а до співу створений у
них дзвінкий голос, чутке ухо й
пам'ять....Непорівняно більше ніж у
москалів розвинене в українців і
естетичне почуття. Вони мають теж
талант до рисунків і малярства.

ЛИСТ ДИВАКА

Добрий день, мій друже!

Коли бува, проїжджаю вночі мимо твого (а колись і мого) міста, бачу, як у далині миготять його вогні. Горить місто сяйвом різнобарвних плям. Одні з них палахкотять у золотистій, осяйній смузі і ніби відзеркалюють касту людей, що сяйвом своїх душ освітлюють темінь життя. А ті, що ледь-ледь тліють, то темна каста людей життєвого мороку, яка, мов велетенський вампір, п'є, поглинає світло касти людей яскравої смуги. Я знаю, що ти десь саме в тій золотавій смузі-стрічці, бо твердо вірю, яка б темнота не зустрічалась на твоєму шляху, вона не в змозі згасити полум'я твоєї душі.

Як ти живеш? Хоч би краєчком ока зазирнути зараз у твоє життя. Думається, й тобі не зовсім байдуже до мого життя. Та, мабуть, на першому ж рядку мого листа в тебе спалахнула думка, що зі мною, напевне, щось сталося, бо тобі, звичайно, ніколи ні від кого не чулось, щоб я навіть говорив по-українськи, а тут одразу лист – та ще й після багаторічного мовчання – українською мовою. Так, мій друже, так. Зі мною сталося. Якраз саме те, що сталося з нашою Вітчизною. Та ні, не думай, що я приєднався до отих ура-патріотів, які після 90-го, а особливо після 91-го на всіх перехрестях б'ють себе в груди і волають про свою належність до українства від сьомого коліна, і тому, мовляв, раптом заговорив українською. Безумовно, 90-й і 91-й мали на мене, як і на всіх нас, великий вплив. Але в мене це почалось трохи раніше, ще за 80-х..

Якось літньої ночі мені не спалося. Підвівся та й пішов до річки, єдиної великої краси, яка несе свої води через наше місто. І от.. стою на березі, милуюся верболозами, що схилились над тихою водою. Щось зажеврило в душі моїй, забриніло на струнах серця, і я сам собі промовив занацька "Ведь есть шевченковское что-то в склоненной вербе у реки.." Промовив і.. раптом сяйнула думка: "Українець, а про Шевченка згадав не українською мовою! Чого ж це так?" Та й задумався.. Воно й раніше іноді бродили в мене думки різні щодо цього, а тут наче крига якась розтанула в душі. Аж ось спочатку почалися розмови про незалежність, потім прийшли 90-ті роки, а з ними й настало проголошення незалежності. Та я внутрішньо вже був готовий до цього, бо.. заговорив українською мовою ще за горбачовської пори. Чому заговорив? Тому що серце моє постало проти отого ганебного прізвиська "хохол". Але ж хто я, думалось мені, коли розмовляю не своєю мовою? Справді хохол. І вирішив я хоч би вмерти українцем, коли за життя ним не був. От і заговорив українською. Заговорив і.. впевнився, як важко бути українцем навіть на своїй рідній українській землі.

У родині своїй знайшов я не тільки розуміння, але й підтримку, бо в неї, як і в мене, одна матір – Україна. Щодо сусідів, то хоча й спостерігав і спостерігаю іноді "косяки" здивування, але ж це можна легко стерпіти: сказав "Добридень!" та й пройшов швиденько мимо. А от на роботі, де щоденно з ранку до вечора треба спілкуватися з людьми, там із цією справою вийшло значно складніше. Як це так, людина "гаваріла, гаваріла" і раптом почала..

розмовляти? Спочатку стиха насміхалися, дехто підштрикував: “Язик зламаєш!”. А потім з’явилась якась напруженість у стосунках. Особливо на різних зборах та начальницьких засіданнях. “Гаварі на общепонятном!”.. чув за спиною. Та я продовжував говорити мовою своєї землі. До речі, прийшла пора, коли деякі службові папери почали надходити в організації державною мовою. То державне керівництво робило вигляд, що в нас широко впроваджується в життя “Закон про мови”. Побачило б воно, як це впровадження сприймається на місцях. Бере, скажімо, директор чи головний інженер такий папір і, кривлячись, починає читати. Читає, читає, а наприкінці не втримається та й мовить: “Ну й язик! Зуби паламать можна! Слава якієта жосткіє, тапорніє”, — і кине спересердя той папір на стіл. У мене за таких ситуацій прямо кипіло в середині.

Це ж треба вигадати таке, наша мова солов’їна за мелодійністю співзвучна італійській, а цьому керівному бовдурові вона “жосткая”. І, що цікаво, на роботі дехто з людей українського походження також підтримував (чи робив вигляд?) такі висловлювання. Я не втримувався. Говорив, наприклад, що колись, ще задовго перед Другою світовою, у Франції був конкурс мов, тобто яка мова наймелодійніша за своїм звучанням. Так українська мова зайняла там третє чи навіть друге місце після французької. Можливо, не піднялась вище через те, що не мала офіційної підтримки з боку своєї господарки України, яка стогнала в більшовицьких лабетах.

Словом, на роботі в начальницькій сфері я став почувати себе ніби у ворожому середовищі, тобто персоною нон грата. Серед рядових працівників ворожнечі з приводу моєї мови не почувалося, дехто з них інколи й сам у розмові зі мною переходив на мову наших батьків. А от начальству моєму ця мова стала поперек горла. І охрестило воно мене “бандеровцем”. Бандерівцю ж, як відомо, не місце хоч у яких наших начальницьких колах, тому почали чекати слушної нагоди, щоб від мене збавитися. І коли така нагода настала у вигляді чергового скорочення штату, нею негайно скористалися. Так опинився я за ворітьми заводської прохідної.

Що вдієш проти диявола, коли на його боці сила і влада? Пішов працювати до іншої організації, вже не за своїм фахом. Почав заробляти собі на хліб не інженерною працею, а.... пером. Так. Так, душа моя змушує перо працювати на папері. Повір мені, це так-то просто й легко, щоб твоїм пером водила саме твоя душа, а не чиясь інша, бо коли буває навпаки, тоді на папір ллються не слова з твоєї власної душі, а наче крапотить щось слизьке і невловиме з нутра хамелеона. І що ж, питаєш мене, маю від такого ставлення до своєї нової праці?! О, багато дечого! Наприклад, іноді такі ж “косяки”, тобто косі погляди з боку деяких моїх нових співробітників, так би мовити, друзів по перу, письменників, образно кажучи. Один з них якось так прямо й сказав мені, правда, дякую, що у вічі: “Ти ж дивак..”. “Я це добре знаю”, -- відповів йому. А я й справді знаю про це. Коли б говорив отим суржилом, то все було б гаразд, і я не був би диваком. Але ж я намагаюсь говорити українською мовою, і саме через оце моє намагання мене й вважають диваком.

INDEPENDENCE CELEBRATIONS

Може, колись будеш проїжджати
вночі повз моє місто, як я повз твоє, і
також побачиш здаля сяйво вогнів, то
знай, що серед них палає і мій вогник
– моя душа.

Напиши, чи є у твоєму місті така ж
проблема, якої я торкнувся в цьому
листі, у всякому разі, чи
зустрічаються у вас диваки, схожі на
мене?

Щасти тобі, друже! До побачення
(сподіваюся, ще на цьому світі?)!

Твій друг Юрко ОШ

The following is the text of the address
as read from the parliament's tribune by
the people's deputy Ihor Yukhnovskyy
and broadcast live on Ukrainian
television on 22 August 2001.

Esteemed Ukrainian President Leonid
Danylovych Kuchma, esteemed
Parliament speaker Ivan Stepanovych
Plyusch, esteemed Prime Minister
Anatoliy Kyrylovych Kinakh, esteemed
high judges, esteemed people's
deputies of the first, second and third
convocations, esteemed members of
the diplomatic corps, esteemed guests,
ladies and gentlemen, I am honoured
to read the address of the Ukrainian
Supreme Council to parliament
members of the world.

We Ukrainian people's deputies of
three convocations from 1991-2001,
participants of the joint sitting
commemorating the tenth anniversary
of Ukrainian independence,
emphasizing the fundamental role of
parliaments in the political, economic
and social spheres of world countries
and in establishing democratic
societies; duly appreciating the
facilitation and assistance of the world
community when we built our state;
proceeding from the provisions of the
declaration on the parliamentary vision
of international cooperation at the dawn
of the third millennium approved by the
conference of heads of parliaments at
the UN headquarters in New York on 1
September 2000; taking into account
Ukraine's strategically important
geopolitical position, its possibilities,
role, tasks and obligations in the new
European and world systems of peace
and security, address parliament
members of all world countries and
solemnly confirm our will to do
everything to further strengthen
parliamentarism and democracy in our
country.

On 24 August 1991, the Ukrainian parliament approved Ukrainian independence and turned a new page in Ukrainian history on the way of creating a sovereign state. The approval of the Ukrainian constitution by the Supreme Council in 1996 was a logical continuation of the policy to create an independent state. The announcement of independence created good opportunities to create and strengthen international relations, integrate into European and world structures and use the experience of other parliaments in transforming society. The parliamentary elections in 2002 should facilitate the strengthening of democracy and principles of parliamentarism. Ukraine, one of the UN founders, is gaining authority in the world community by its activity in international organizations. In these first years of independence, our country has made unprecedented steps for the sake of prosperity in the whole world by scrapping one of world's most powerful nuclear arsenals and closed the Chernobyl power plant.

Ukraine's European choice, its progress on the way to democracy, the humanization of its political system are facilitating the creation of a national judicial system which is based more and more on universally recognized human values and at the same time keeps the old national traditions of Ukrainians.

We, people's deputies of the three convocations of the new Ukrainian age, the age of its independence, realize the important legislative tasks we are facing. We have made the first important steps to create a civil society and secure stable socio-economic development.

This makes us believe in the future of Ukraine and its people on the way to national progress. The understanding and support of our state by other countries and international organizations, the world community shows this too. The solidarity of Ukrainians in the world also facilitates this.

The imperative of the current stage in the evolution of world civilization is equal and mutually beneficial cooperation between all members of the world community, both big and small, highly developed and developing ones. Ukraine is ready to make its contribution to this process.

On the tenth anniversary of our independence we are addressing the parliaments of all countries in the world with the feeling of solemn joy because after seven centuries of persistent fighting for freedom the Ukrainian people have withstood and won an independent country. (applause) We address parliaments and our colleagues, parliament members, expressing great respect and announcing our readiness for cooperation, improving and strengthening contacts in the name of mutual benefit for the peoples of our countries, in the name of progress, peace, democratic development and universal human values.

Reprinted from "Church and Life"
No.31-32, 27.8-9.9.2001.

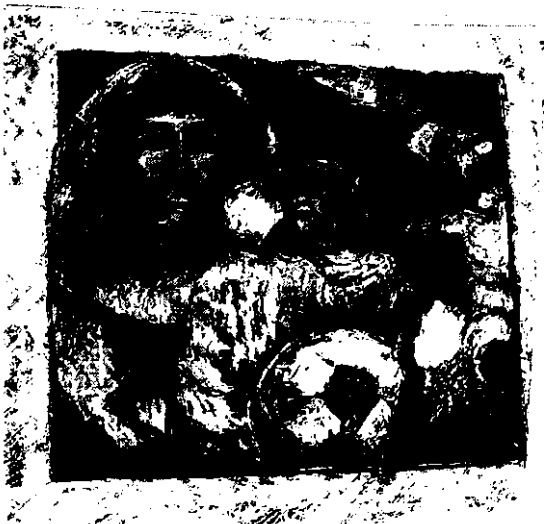
STATEMENT BY NATO

On the 10th Anniversary of Ukraine's Independence on 24 August 2001.

Today, Ukraine celebrates the 10th anniversary of its independence. Since 1991, NATO and Ukraine have made great strides in developing a special relationship in a Europe that has overcome the dividing lines of the past. Significant progress has been achieved in the implementation of the NATO-Ukraine Charter on a Distinctive Partnership, signed four years ago in Madrid.

Building on our joint commitments and responsibilities to contribute to security and stability in Europe, in particular in the Balkans, and on Ukraine's active participation in the Partnership for Peace Programme, the Alliance remains committed to further enhance NATO-Ukraine relations.

NATO will continue to support independent, democratic and market-oriented Ukraine and encourages Ukraine to take the reform process forward, including in the critical field of defence reform.

UKRAINIAN WOMEN

Cowra Jubilee Address

Australia was still a very young nation in 1949, when its government made the decision to accept migrants from war-torn Europe. Although Australia was threatened by the Japanese during World War II, Australians had never experienced greedy neighbours invading their territory and threatening the very existence of its citizens. How could they then have been expected to understand and deal appropriately with the enormous variety of people who suddenly arrived on their doorstep hungry, poverty-stricken and homeless?

The expedient solution was to send these refugees to hastily vacated military camps located far from any town or the more populated coastal fringe. On arrival at the camp each family was allocated a room in the military barracks. Women with children under the age of sixteen, remained in the camps. Everyone else, including married men, departed to work off an obligatory, government levied, two-year contract to pay for their passage to Australia.

Contract work involved manual labour without regard to the professional background, knowledge or skills which these people had acquired in their homelands; thus a doctor was assigned work digging trenches for laying sewerage pipes, a veterinarian worked as a cook in an army camp, and a qualified engineer performed manual labour on a dam site.

Meanwhile in the migrant camps, as the Ukrainian women became acquainted with each other, they identified a common feeling - a feeling of nostalgia for their homeland. They felt the need to pick up the threads of their culture and ensure that their Ukrainian language and identity would never be lost or forgotten by their children. To commence the fulfillment of this mission, the first Ukrainian Women's Association was formed in Cowra, in September 1949. Irena Pelenska was elected the first President.

While participating in the Ukrainian Women's Association, these women were able to help each other to survive difficult times but their all-consuming passion was to safeguard their precious Ukrainian heritage. To this end they taught classes in reading and writing of Ukrainian as well as its history and geography. They organised Ukrainian choirs and dance groups, and taught all aspects of Ukrainian culture that were feasible under the circumstances. As time passed the men found private accommodation for their families and the migrants camps were vacated.

The Ukrainian women were faced with a new challenge: that of raising a family in a completely alien environment. The food was strange, the customs baffling, and although the people were friendly, the language barrier made communication very difficult.

My father had found accommodation for my family in an old rambling house, called "The Grotto." We had one room and a kitchen. All cooking was performed on a primus. There was no hot water and no fridge.

Our family of five had to share these extremely cramped quarters with another couple and their small son. Imagine eight people sharing one bedroom!

Having shown my mother the way to town, at a distance of three kilometres, my father left for work. My mother discovered that there were four other migrant families occupying the same house in similar circumstances. Women and children were the tenants, while the menfolk were away at work for two weeks at a time.

One morning as the groceries ran out, and, thinking that there was greater safety in numbers, my mother suggested to the other women that they all set out on foot together, walking through the bush to the general store to buy groceries. The grocer was surprised to see such a large group of women coming into his shop and, with a lot of gesturing, asked where they had come from. "The Grotto!" my mother replied, pointing in the direction from which they had come. The grocer looked even more surprised, and said with a knowing wink "I didn't know that 'The Grotto' had reopened for business!". Sometime later my mother found out that just a few years earlier, during the war, The Grotto had been a brothel, accommodating the needs of the soldiers stationed at a military camp a few kilometres away.

Yes, the beginnings were extremely difficult, but Ukrainians are a very resourceful and hard-working people. They were determined to adapt and make a success of their new life in Australia. They ensured that their children were well-educated. All of this was possible because of the freedom that Australia, a democratic country, had given us, spiritually, politically, educationally and economically. We are very grateful to this land, for giving us the opportunity to survive the past and grow into the future. Thank you Australia, for caring!

Kristina Sywenka-Bailey, M.A.(UTS).

З народом 10-го Різницької Незалежності

Мирний притом м. Київ

м. Ірстичі Бейні і Бейні райкам СЧА

Оксана Соколик - Тернопіль

Андрейна Зарубинич - Канада

Володимир Луцьк, Канада

Лілія Шклярська, Італія

Наталя Демківська - США

Григорій Гладий - Ужгород - УРСР

Елена Завид - О.К. Канада

Ірина Савченко - Італія

Ірина Тарасів - Україна

Надія Савченко - Київ

Ірина Савченко

Марта Ковальська - Америка

Тамара Ірвинг - м. Київ

Тамара Іванівська - м. Київ

Тамара Якович, м. Київ

Валентина Тарасів, м. Київ

Елена Павлова - м. Київ

Юліяна Наталія - м. Київ

Стус Наталія - м. Київ

Світлана Якович, м. Київ

Олександр Ковальчук - м. Київ

Олена Владиміренко - м. Київ

Наталя Якович - м. Київ

Миколайчук Людмила - м. Київ

Григорій Шевченко - Тернопіль Канада

Людмила Іванів - м. Київ

Наталя Савченко - м. Київ

Наталя Савченко - м. Київ

Тамара Савченко - м. Київ

Тамара Савченко - м. Київ

Тамара Савченко - м. Київ

Тамара Савченко - м. Київ

Тамара Савченко - м. Київ

Тамара Савченко - м. Київ

Тамара Савченко - м. Київ

ВІДЗНАЧЕННЯ 50-ЛІТТЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК В КОВРІ

Перекиньмося думками 50 років назад. В невеличкому містечку Ковра, приблизно 300 кл. на захід від Сіднею, розташованому на широкому плосгір'ї, над річкою Локлан, де спокійно випасались під гарячим австралійським сонцем отари овець, непомітно і безжурно линув час...Австралійські фермери не кваплячись доглядали свою худобу і господарство, час від часу відмахуючись руками від настирилих мух. Неподалік від міста був колишній військовий табір, який стояв забутий і здавалось, на той час нікому непотрібний. Та ось відбулась подія, яка назавжди змінила не тільки Ковру, але і всю Австралію. Після 2-ої світової війни, в 1948-му році австралійський уряд почав брати імiґрантів, людей, які залишились в Німеччині і не хотіли вертатись на свої рідні землі, окуповані московською імперією. Між ними було багато українців. Саме тоді Австралії вкрай були потрібні робочі руки і треба заселити цей континент, де проживало всього шість мільйонів людей. Щоб десь примістити хвилю новоприбулих імiґрантів, уряд використав ці колишні військові табори. Залізні примітивні бараки військового табору в Коврі швидко наповнились імiґрантами, здебільшого жінками і дітьми, а чоловіки відробляли контракт в інших містах Австралії, за сотні кілометрів від своїх родин.

Втративши свою батьківщину і своїх рідних, бездомні і пошарпані долею, ми шукали притулку в цій далекій і незнаній нам країні, яка не розуміла нас і наших проблем. Та ми не падали духом, українці ж уміють виживати, а українська

жінка завжди була берегинею свого роду і звичаїв. Тож, не гаючи багато часу, щоб краще можна було допомагати одні одним та щоб не втратити свою ідентичність у чужій країні, жінки рішили об'єднатись і відновити жіночу організацію, яка існувала на західних землях України ще до 2-гої світової війни. Так почав своє існування Союз Українок Австралії 13.9.1949р. на чолі з І. Пеленською, Л. Гаєвською-Денес, М. Москаль та іншими. Праця СУА почалася майже відразу, в кінці того ж року влаштували український Свят-Вечір, заснували українську школу та співочі і танцювальні гуртки, які своїми виступами знайомили австралійців з українською культурою і мистецтвом вже в перші роки нашого поселення у цій країні. Слід зазначити, що Союз Українок був першою українською організацією, заснованою в НПВ. Щоб гідно і належно відзначити 50 років праці, в традиційному стилі нашої організації, та щоб залишити якусь згадку про себе, союзнянки вирішили почати святкування нашого 50-ліття саме в Коврі 18-19 вересня 1999 року.

У п'ятницю 17-го вересня союзнянки з своїми чоловіками і гостями почали з'їжджатись до Коври на чолі з головою Крайової Управи СУА п-і Євдокією Островською. Їх зустріли представники міста, преса і мешканці Коври разом з пані Галиною Данько, головою організаційного комітету Крайової Управи, яка вклала дуже багато праці в організацію та успішне переведення цього святкування. (Г.Данько — заступник голови Крайової Управи СУА, і реф. зовнішніх зв'язків, а також голова Стейтової Управи НПВ).

Розташувавшись у motelі, гості мали нагоду оглянути місто і відпочити після подорожі. Тим часом, організаційний комітет (Г.Данько, Т.Борець, Х.Бейлі, Д.Гладка і В.Домазар) поїхав до Tourist Information Centre, щоб влаштувати виставку народного мистецтва, яку там залишили на три тижні. Нам допомагала З.Вовк, колишня довголітня мистецька референтка Стейтової Управи НРВ.

У дружній атмосфері швидко минав час. Між австралійськими сувенірами оживає і набирає вигляду "український куточок", де красуються чудові експонати українського мистецтва, чарують і ваблять присутніх своїми барвами прекрасні вишивки, писанки, кераміка, дереворізьба та ілюстрації української ноші, дорогоцінні ювелірні вироби з золота та інші види народного мистецтва. На стіні прибрані рушниками різьблений хрест і "Чорнобильська Божа Мати", тризуб та картини. Коло них стоїть наш прапор, збоку на столі фотовиставка про Ковру і книжки про Україну англійською мовою, також інформативні брошури про США і Україну, виготовлені спеціально для цього свята з допомогою Лідії Біззлі. Все це прикрашують два чудові букети соняшників і букет маків з волошками. Милуємося виставкою, а симпатична завідувача Туристичним центром, Гайді, яка постійно допомагала нам, готується замикає приміщення. Раді, що встигли вчасно все зробити, поспішаємо, щоб зустрітись з усіма союзняками і гостями на спільній вечері. Завтра дуже важливий день – офіційне відкриття виставки, посадки "українського гаю" в "Європа Парку" та святочна вечеря. Трохи переживаємо, турбуємось, щоб усе пройшло гаразд.

Та ось настав час, якого всі з нетерпінням чекали – офіційне відкриття виставки і початок нашого святкування. У Туристичному центрі й на подвір'ї повно людей. Та й не диво, вранці, не дивлячись на далеку дорогу, прибули нові гості і союзняки з Канберри, Мельборну, Ньюкастлю, Воллонгонґу і група молодих родин з дітьми з Сіднею, щоб відвідати Ковру і побувати на святі. Отець Ждан Коломиєць приїхав спеціально, щоб поблагословити новопосаджені дерева і взяти участь у спільному Богослужінні в церкві Св. Рафаела. Співачка Оксана Рогатин-Василик приїхала з чоловіком Стефаном і двома донями, щоб своїм співом звеличати нашу програму. Прибув зі своєю родиною і диктор української радіогодини Сергій Сербин, він приготував цікаву програму для слухачів "SBS". Приємно було бачити пані Ірину Форостенко, кореспондента радіо "SBS" Канберри. Голова батьківського комітету Центральної Рідної Школи в Лідкомбі, Володимир Супруненко приїхав зі своєю родиною, щоб показати дітям, де колись жила їхня бабуся. У святковому настрої присутні оглядали виставку, віталися з друзями і знайомими. У своїх гарних вишиванках союзняки вітали гостей, знайомились з мером міста Коври паном Брюсом Міллером та іншими почесними гостями.

Настав час розпочинати програму. За нашим традиційним звичаєм Галина Данько тепло вітала гостей українським калачем на вишитому рушнику, пояснюючи гостям, значення цієї традиції та оповідаючи про наше свято 50-ліття США. Після цього вона запросила голову Крайової Управи Евдокію Островську до слова.

В своїй доповіді пані Островська розповіла про тяжкі початки в цій країні, про те чому ми сюди приїхали і чому виникла потреба заснувати жіночу організацію, окреслюючи аспекти нашого поселення на цій континенті, так далеко від рідного краю.

Наступну промову виголосив мер міста Брюс Міллер, привітавши нас з 50-літтям, він коротко розповів нам про Ковру. Пан Брюс Міллер високо оцінив нашу працю і наші досягнення. Він сказав, що українці, незважаючи на тяжкі обставини і примітивні умови в перші роки нашого поселення, зробили величезний вклад у розвиток австралійської держави а українське жіноцтво може бути прикладом іншим, своєю цілеспрямованістю і об'єктивністю у проведенні праці на протязі 50-ти років. Користуючись нагодою, Брюс Міллер висловив вибачення федерального міністра імміграції п-а Філіпа Раддока, який не зміг бути присутнім на святі і прочитав від нього дуже гарне привітання. Цікава промова була члена Парляменту пана Рассела Турнера, він сказав, майже вибачаючись, що австралійці дійсно дуже мало знають про Україну, що в австралійських школах нічого не вчили про Україну, хіба тільки те, що Україна колись годувала цілу Європу. На закінчення він додав: "Ми знаємо, що Україна довгі роки була під окупацією російської імперії, яка завдала великої кривди українському народові. Сьогодні Україна вільна, тож бажаємо, щоб вона завжди була сильною і незалежною державою". Після таких гарних слів Евдокія Островська і мер міста Брюс Міллер, офіційно відкривають виставку, під оплески присутніх, урочисто перетинаючи жовтоблакитну стрічку. Галина Данько висловила вдячність меру міста і всім особам міста Коври, які допомагали в організації і в переведенні нашого свята.

На згадку, ми вручили їм спеціально приготовлені для них подарунки: Мерові міста Б. Міллеру книжку "Ukraine and Ukrainians", іншим писанки та українські сувеніри. Після закінчення офіційної частини присутні перейшли на подвір'я де була союзянками приготовлена перекуска. При чашці чаю з канапками і українським печивом та смачним українським калачем (витвір рук Тамари Базалицької), в приємній атмосфері, гості обмінювались думками та згадували минуле. Відновлювалися старі і зав'язувалися нові знайомства людей, які з'їхались з різних частин Австралії. Але час минав і треба було приступити до другої частини нашої програми, посадки "українського гаю".

Наш автобус та більше десятка авт приїхали до "Європа Парк", де вже мерією міста Ковра, були приготовлені для посадки 5 досить величезних берестів. Це новий парк, запланований, щоб відтворити пам'ять про колишніх європейських іммігрантів, які, зовсім не зі своєї волі, і незалежних від них причин, опинились в імміграційному таборі Коври в Австралії.

Від імени організаційного комітету Крайової Управи СУА Валентина Домазар вітала почесних гостей та всіх присутніх, дякуючи їм за участь у цьому історичному святкуванні. Вона пояснила порядок програми і традиційний обряд посвячення. Що, згідно з нашим українським звичаєм, після посадки "українського гаю" отець Ждан Коломиєць, поблагословить ці дерева. "Хай вони ростуть і пускають своє коріння, так, як це зробили ми, 50 років тому в цій соняшній країні Австралії". Та спочатку присутні мали нагоду послухати цікаву доповідь

Христини Сивенької-Бейлі. Вона розповіла про наші початки у цій країні, підкреслюючи надзвичайно тяжкі і складні умови та як ми їх долали, висвітлюючи це з гумором і викликаючи спонтанний сміх присутніх. На кінець, Христина Бейлі сказала, що ми дійсно щасливі, що приїхали до цієї теплої і затишної країни, і висловила подяку Австралії за те, що вона дала нам чотири свободи – релігійну, освітню, економічну і політичну і за те, що вона пригорнула і зіграла нас.

За програмою, приступаємо до посадки 5-ти дерев, що, репрезентують Австралію і кожен стейт, де є Союз Українок. Перше дерево садила голова Крайової Управи СУА Евдокія Островська, репрезентуючи Австралію. Друге дерево від НПВ садила перша секретарка і основоположниця СУА в Коврі, Марія Москаль. Третє дерево від СУ Вікторії садила Василина Левінська і її донька пані Левінська-Вайс-рок. Четверте дерево садила голова відділу СУ з Квінсленду, Євгенія Іллик, репрезентуючи Південну Австралію. П'яте дерево від СУ Західної Австралії садила Зіна Вовк, одна з основоположниць СУА в Коврі. Отець Ждан Коломиєць завершує церемонію молебнем і урочистим посвяченням дерев "українського гаю", посередині якого стоїть пропам'ятна плита з бронзи прикрита австралійським прапором. У своїй проповіді о. Коломиєць згадує про своє дитинство, як він 5 років жив і ходив до школи в Коврі, а його мама була однією з перших союзнок. На закінчення мер міста Брюс Міллер розповів присутнім про значення цього нового меморіального парку, а Евдокія Островська зняла з пропам'ятної плити австралійський прапор, відкриваючи такий напис:

These weeping elms (*Ulmus parvifolia*) were planted to celebrate the 50th Anniversary of Ukrainian Women's Association in Australia 1949-1999. Founded in Cowra Migrant Camp September 13, 1949.

Закінчуємо програму пісню "О Україно". Багато різних спогадів навіяла Ковра присутнім, приємних і сумних. Був хмарний і досить холодний день, снували чорні загрозові хмари, ми боялись, що лине дощ і покропить не тільки дерева але й всіх нас! Та все пройшло прекрасно, хмари розвіялись, і ясне сонечко благословило наш "український гай", а ми, попрощавшись із ним, поїхали оглядати "Японський сад" присвячений загиблим тут самураям.

Увечері союзнянки і гості прибули на святкову вечерю. За гарно прибраними в жовтосиніх кольорах столами, пані Данько знову вітала гостей. Отець Ждан Коломиєць поблагословив трапезу, після чого Оксана Рогатин-Василик виконала австралійський гімн "Advance Australia Fair". Австралійцям це дуже сподобалось. Мер міста Брюс Міллер і його дружина та інші австралійські гості радісно включилися в спів, заохочуючи всіх до співучасті. Оксанин голос оксамитом розливався по залі, чаруючи присутніх. Вона виконала ще дві українські пісні. Пані Островська висловила подяку Галині Данько і організаційному комітетові за успішне переведення свята, нагороджуючи її китицею квітів, а пані Данько, в свою чергу, дякувала комітетові даруючи їм всім по квітці. Після прочитання привітів був внесений ювілейний торт з палаючими свічками. Всі були у веселому настрої. Оксана Василик на кінець подарувала присутнім ще одну пісню "I now call Australia Home".

Та що найбільше торкнуло і вразило всіх нас, це спільна служба Божа в неділю вранці, в церкві Святого Рафаела, на яку зібралось багато людей. Ми процесією входили до великої, гарної церкви, попереду несли три прапори, український, австралійський й аборигенський, їх супроводжували австралійські кадети в уніформах. Наш прапор гордо ніс у вишій сорочці Марко Домазар. Церква була вщерть заповнена людьми, було багато дітей шкільного віку. Вони всі стояли вітаючи нас поки ми йшли аж насамперед до вівтаря де вже стояли прапороносці і кадети. При вівтарі два священики у святкових білих ризах, Рев. Овен Гіббонс і о. Ждан Коломиєць приготувались починати Службу. Все це створювало гарну урочисту картину, викликаючи у присутніх якийсь дивний і піднесений настрій. Церковний хор і всі присутні заспівали австралійський гімн. Рев. О. Гіббонс у своїй короткій проповіді тепло вітав нас з ювілеєм 50-ліття, потім пані Е. Островська промовляла Українською мовою, закликаючи всіх до спільної молитви. Почалася служба Божа. Цікаво і приємно було спостерігати, яку велику роль відігравали миряни, а особливо діти, під час служби. Це була група дітей, приблизно 40 осіб, яких готували до першого причастя, їм була приділена спеціальна частина служби, в якій вони виконали свою програму. Ще було цікаво як миряни читали "святе письмо" на сімох мовах, на українській читала Валя Домазар. Дуже гарно співав церковний хор, наша Оксана теж співала з ним.

Та ось приємна несподіванка, о. Ж. Коломиєць у своїх чудових вишитих ризах виголошує, що молитву "Отче Наш" буде співати солістка Оксана Рогатин-Василик українською мовою.

Це був дійсно чудовий подарунок, не тільки для нас, а й для всіх присутніх. Люди були захоплені співом, вони вслухались в цей прекрасний, могутній голос, який здіймався під саме склепіння храму, заповнюючи його чудовою молитвою. Ми надзвичайно вдячні отцеві Ж. Коломийцеві і Оксані Василик за те, що вони звеличали наше свято.

Після закінчення служби Божої, пані Галина Данько у своїй промові, щиросердечно дякувала Рев. Овену Гіббонсу і всій парафії Святого Рафаела за таку зворушливу, урочисту службу, за їхню працю і за те, що вони так гарно привітали нас. Після цього, ми всі були запрошені до прицерковної залі на чай та легку перекуску, де ми мали нагоду поспілкуватися з мешканцями Коври і особисто подякувати їм за їхню гостинність.

Був теплий соняшний день, ми були розчулені подіями і враженнями останніх двох днів. Та настав час прощатися з Коврою. Перед від'їздом додому, поїхали ще раз подивитися на те місце, де колись стояли залізні бараки іміграційного табору, де 50 років тому вирувало життя європейської іміграції.

Ірина Пеленська

Сьогодні там від них залишилось ніякого сліду. Але на довколишніх полях, як і раніш, спокійно, безжурно пасуться вівці, а між пасовиськами розливається море яскравого жовтого ріпафу (каноли). В "Європа Парку" росте і шумить "український гай", його посадила група жінок на згадку про українське життя в Коврі і заснування жіночої організації Союзу Українок Австралії. Цікаво, чи приїде хтось сюди через 50 років подивитись як ростуть ці дерева? Чи пригадають вони хто і для чого їх тут посадили? Цікаво.

Крайова Управа Союзу Українок Австралії, висловлює щиросердечну подяку всім, хто взяв участь у нашому святкуванні. Щиро дякуємо всім організаціям і установам, які привітали нас.

Подаємо список привітів: Федеральний міністер іміграції, Філіп Раддок, Комісія Етнічних справ, Міністри Парляменту – Рассел Турнер і Албі Шульц. СФУЖО, СУОА, ОУГ НПВ, ФУСА, Українська Шкільна Рада Австралії і НПВ, Пласт – Крайова Станиця Австралії, Міністерство Культури та Мистецтв України – Одеська Державна Наукова Бібліотека ім.Горського, Стейтова Управа СУ Вікторії, Стейтова Управа СУ Західної Австралії, Стейтова Управа СУ Південної Австралії, Відділ СУ ім. Лесі Українки Нобл Парк, Вікторія, Відділ СУ ім. Алли Горської, Саншайн, Вікторія.

Висловлюємо особливу подяку за щедрю фінансову підтримку нашому головному спонсоріві Українській Кредитовій Спілці "Карпати" Сідней і шановним спонсорам, Українській Кредитовій Спілці "Дністер", Мельборн та Українській Кредитовій Спілці "Говерля", Аделаїда.

Ірина Пеленська – піонерка Союзу Українок Австралії.

Ірина Пеленська-Пасіка (з дому Винницька) народилася 1906р. в селі Грабовець, повіт Івано-Франківськ, в учительській родині. Виростала в Неужові, де батько, Дмитро де Чечіль Винницький, був директором школи, а мати, Катерина Кульчицька – учителькою. Ірина ходила до гімназії в Стрию. У 1927р. складає іспит зрілості і вступає на студії філософії в університеті у Львові. Так як всі студенти того часу, працює над освітою селян: їздила із доповідями, зустрічалась із суспільними політичними діячами тої доби (Степаном Охримовичем – основоположником ОУН, Едвардом Козаком – визначним мистцем). Ірина працювала у Пласті, де зустріла свого майбутнього чоловіка, Євгена Юліяна Пеленського та його пластового приятеля Степана Бандеру. Цей період у житті дав Ірині досвід та певний світогляд. У тому часі вона писала статті, есеї, повісті, які друкувались в журналах "Дажбог", "Нова Хата", "Новий час".

У 1930р. одружується з м'р. Філософії Євгеном Юліяном Пеленським. У 1936р. у них народжується дочка Лада.

1933р. Ірина одержує диплом магістра філософії, її праця: "Жіночі постаті в творах Ольги Кобилянської". У 1939р. з'являється її повість "Христина". Бурхливі події війни 1940р. кидають родину до Кракова де Ірина продовжує свою літературно-освітню діяльність. Перевидається повість "Христина" та з'являється нова повість "Музика",

“Вибрані поезії з повоєнного нотатника”, переклад для дітей казок братів Ґрімм. Це все видає “Українське Видавництво” у Кракові. Одночасно Ірина допомагає своєму чоловікові, докторові Євгенові Пеленському, в його науково-видавничій роботі.

Наприкінці другої світової війни 1945р. родина Пеленських виїжджає до Німеччини, до Міндін біля ГанOVERу, де продовжує літературну діяльність. Її оповідання з’являються у паризькому “Українському Слові”, в мюнхенській “Громадянці”. Ще такі твори: “За душу дитини”, “Хлопчик”, “Заслонені вікна”, “Горіхове лушпиння” та “Кам’яна сокира” про яку археолог др. Ярослав Пастернак дуже позитивно висловився, кажучи, що праця відзеркалює кам’яну добу.

У 1949р. Ірина з мамою (батька вивезли більшовики на Сибір, де він загинув), чоловіком та 13-літньою донечкою Ладодою, переїхала до Австралії. Емігрантів поселяли в таборах і родина опинилась у таборі в Коврі, біля Сіднею. Тут з ініціативи Ірини Пеленської твориться перший Клуб ОУЖ, який вона організувала спільно з жінками, що були в таборі. У 1951 році – переіменований на СУА – Союз Українок Австралії. Це був чи не найперший прояв українського організованого життя в Австралії. Ірина стає першою головою. Закладає першу школу українознавства у Сіднеї, що дає почин творенню шкіл українознавства в Австралії, які з часом перебрала Шкільна Рада в Австралії. Д-р. Євген Пеленський став головою Наукового

Товариства ім. Шевченка, співредактором тижневика “Вільна Думка”, відтак провадив друкарню, видавав журнал “Слово”, займався видавничою працею, в якій допомагала йому Ірина.

Згодом Союз Українок Австралії став членом основаної у 1948р. Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО). Це дало можливість брати участь у світових жіночих конференціях, а підтримувала цю роботу – Ірина. Членка СУА Олена Процюк була вислана як представниця на ювілейний конгрес Міжнародного Союзу Українок у Цейлоні, з яким до другої світової війни утримувала зв’язок Мілена Рудницька. Ірина Пеленська редагує жіночу сторінку у тижневику “Вільна Думка”, пише п’єси для молоді, працює у Пласті.

У 1956 році помирає її чоловік Євген і вона переїжджає в 1962р. до Америки і поселяється у Філадельфії, де жив її брат Антін Винницький. Ірина Пеленська включається у працю СФУЖО, стає першою редакторкою видання “Бюлетеня СФУЖО”. На тому посту вона залишається майже 20 років. Її заслугою є те, що “Бюлетень СФУЖО” у 1966р. почав виходити друком як журнал “Українка у Світі”. Ірина була членом СКВОР і заклала Світову Раду Дошкілля та була дуже активною в українському шкільництві. Коли ООН проголосила Міжнародний Рік Дитини, Ірина очолила комісію МРД і включила цілу українську громаду у цей Рік. Наприкінці 60-их років стала членкою редакційної колегії щоденника “Америка” у Філадельфії.

У 1968 р. одружилася з редактором Миколою Пасікою. Наприкінці свого життя Ірина Пеленська-Пасіка займалася збиранням матеріалів про Стрийщину. Була головою комітету. Померла 4-го січня 1990р. в Америці, в місцевості Воррен, Мітчіген.

Союз Українок Австралії відзначив Ірину у 1955 році похвальною грамотою з нагоди п'ятиріччя поселення українців в Австралії. У 1989 – СУА відзначив її як основоположницю, голову першої управи СУА та голову Крайової Управи СУА.

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій відзначила Ірину почесним членством.

Олена Шевчик

Пропам'ятні тарілки

На З'їзді всі делегатки отримали маленькі подарунки від Крайової Управи на згадку про 19-ий Крайовий З'їзд та відзначення 50-ти ліття СУА. Мистецька праця була виконана союзнянками: Д. Гладкою і Х. Сивенькою-Бейлі

Мистецька праця Дарії Гладкої

Мистецька праця Христини Бейлі

КРАЙОВА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АВСТРАЛІЇ

ПОВІДОМЛЯЄ І ЗАПРОШУЄ ВАС НА

19-ИЙ “ЮВІЛЕЙНИЙ КРАЙОВИЙ З’ЇЗД” СУА

ЯКИЙ ВІДБУДЕТЬСЯ 28-29 КВІТНЯ 2001 РОКУ
В ДОМІ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ - ЛІДКОМБ

ПРИСУТНІСТЬ УСІХ ГОЛІВ СТЕЙТІВ І ВІДДІЛІВ
А ТАКОЖ ДЕЛЕГАТОК ОБОВ’ЯЗКОВА
ЛАСКАВО ЗАПРОШУЄМО І ЧЕКАЄМО
ВСІХ СОЮЗЯНОК - ГОСТЯМ РАДІ.

<<РОЗКЛАД ПРОГРАМИ>>

СУБОТА 28.4.2001 – 19ИЙ КРАЙОВИЙ З’ЇЗД – поч. 8.30 ранку.
НЕДІЛЯ 29.4.2001 – ПІСЛЯ БОГОСЛУЖЕНЬ В ЦЕРКВАХ – ВІДБУДЕТЬСЯ
ЮВІЛЕЙНИЙ БЕНКЕТ 50-ЛІТТЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК АВСТРАЛІЇ

У ПРОГРАМІ

- ЮВІЛЕЙНИЙ ОБІД
- СВЯТКОВА МИСТЕЦЬКА ПРОГРАМА,
- ПРОГОЛОШЕННЯ КОНКУРСУ ВІРШІВ ПРИСВЯЧЕНІ 50-ЛІТТЮ СУА ТА ВРУЧЕННЯ НАГОРОД,
- БАГАТО ПРИЄМНИХ НЕСПОДІВАНОК.

ПОЧАТОК: 1-ша год. дня – ціна вступу - \$25. від особи.

ЗАПРОШУЄМО ВСІ СТЕЙТИ ВЗЯТИ УЧАСТЬ У МИСТЕЦЬКІЙ ПРОГРАМІ.
ЗГОЛОШЕННЯ ПРИЙМАЄМО ДО КІНЦЯ БЕРЕЗНЯ, 2001р.

**ПРИЇДЖАЙТЕ, ПОСПІШАЙТЕ ДО НАС В ГОСТІ
НА СВЯТО ЗАВІТАЙТЕ!**

*З квітів чарівних, з спогадів рясних
Ми зів’єм вінок з запашних квіток....
Ой зів’єм вінок з золотих квіток....*

ПРО ВАШУ УЧАСТЬ ЛАСКАВО ПРОСИМО ПОВІДОМИТИ ДО 7.4.01р

Тел:

Е.Островська 02 4946 8221

Г.Данько

02 4754 1404

Х.Сивенька-Бейлі 02 9826 1398

В.Домазар

02 9622 5335

ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ КОМПІТЕТ КРАЙОВОЇ УПРАВИ СУА

Запрошення

**Крайова Управа
Союзу Українок Австралії**

має шану запросити Вас,

В-шан

на Ювілейний Бенкет
з нагоди 50-ти ліття СУА.

Бенкет відбудеться 29-го квітня 2001р.
о годині 1.30 по полудні
в Домі Української Молоді
в Лідкомбі.

Вступ \$25 від особи.

Про Вашу участь ласкаво просимо
повідомити нас до 14-го квітня 2001р.

Христина Бейлі (02) 9826 1398
Валя Домазар (02) 9622 5335

19-ТИЙ ЮВІЛЕЙНИЙ
КРАЙОВИЙ ЗІЗД
СОЮЗУ УКРАЇНОК АВСТРАЛІЇ

СІДНЕЙ

28-29 КВІТНЯ 2001 РОКУ

ХІХ-ТИЙ КРАЙОВИЙ З'ІЗД-СОЮЗ УКРАЇНОК АВСТРАЛІЇ

UKRAINE

Ukraine, a country approximately 1/12 the size of Australia, is inhabited by approximately 50 million people, of whom 40 million are ethnic Ukrainians. Ukraine gave rise to a powerful Kyivan State of Rus-Ukraine when Muscovy was a provincial fiefdom. A subsequent Ukrainian Cossack state vied for power with Poland and the burgeoning expansion of Muscovy, later to be renamed Russia by Peter I.

In modern times a sovereign Ukrainian National Republic was declared on January 22, 1918, and later merged with the Western Ukrainian Republic – which had broken free of Austria-Hungary. Invasion by the Red Army, despite Lenin's dictum of self-determination for the old Russian empire, led eventually to Ukraine being incorporated within the USSR. A brief attempt at a renewed declaration of independence on June 30, 1941 was crushed by the Nazi armies and equally suppressed by the Red Army. Continued opposition to the regime had led to countless human rights abuses by the Soviet Russian power system.

Ukraine, once known as 'the bread-basket of Europe' for its natural fertility and wheat production, is also rich in mineral

resources and today it is one of the major economic producers of the world.

The capital of Ukraine is Kyiv where in 988 AD the Ukrainian people accepted Christianity during the reign of Prince Wolodymyr.

The Ukrainian language is the second largest of the Slavic group of Indo-European languages. Modern literary Ukrainian employs its own version of the Cyrillic alphabet.

Most Ukrainian immigrants arrived in Australia after World War II between the years 1948-52. By the mid 1980s there were approximately 33,000 Ukrainians in Australia. The largest communities in order of size are: Melbourne, Sydney, Adelaide, Perth, Brisbane, Geelong, Newcastle, Canberra and Wollongong.

Religion is a strong force in the lives of many Ukrainians and in Australia there are 34 Ukrainian churches. There are a number of Ukrainian Saturday community schools and one can matriculate in the Ukrainian language. Further studies in Ukrainian linguistics and culture are offered at Monash and Macquarie Universities.

50th ANNIVERSARY

of

UKRAINIAN

WOMEN'S

ASSOCIATION

IN AUSTRALIA

1949-1999

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION IN AUSTRALIA

The modern-day Ukrainian women's movement can be dated back to 1884, when the first women's organization in Ukraine was formed. Ukrainian women played an important role in cultural, educational and political spheres. During the brief period of Ukraine's independence (1918-1921), eleven women were elected to the Ukrainian parliament. As early as 1919, an umbrella organization, the National Council of Women was formed and Ukrainian representatives actively participate in a number of international women's conferences until the year 1928.

The flourishing of such activity was short-lived. With the demise of the Ukrainian Republic in 1921, the existence of independent women's organizations was curtailed. In areas of Ukraine that were not under USSR rule, women's associations grew so much, that in 1937 the World Union of Ukrainian Women was founded. All organized women's activities, however, were disbanded in 1939. After World War II many Ukrainian women activists migrated to countries in the free world; they joined existing women's organization or created new ones according to their needs.

Australia was one of the countries which accepted many Ukrainian refugees. At the time, all migrants over the age of 16 (except women with young children) were contracted for a period of 2 years by the Australian government to work at unskilled labour, regardless of their qualifications. Families found temporary accommodation in migrant centres such as Cowra, Bathurst, Bonnegilla, Greta, Skyville and others. While living in these camps Ukrainian women decided to renew their women's organization with the result

that in Cowra migrant camp, the first branch of the Ukrainian Women's Association in Australia was founded on September 13, 1949. Soon a Federal Executive came into existence as well as State executive and branches.

Since our organization was founded it has supported many cultural, humanitarian and health programmes. It has given monetary aid to the victims of bush fires, floods and drought in Australia, the Smith Family and many other charities. It has given aid to victims of the Chornobyl disaster (hospital equipment, medicines, toys, clothing etc.) and to needy families in Ukraine.

AIMS AND OBJECTIVES

The UWA of AUSTRALIA strives to:

- ♦ Promote cultural and educational programmes, advancing the status of women and maintaining a strong Christian family.
- ♦ Foster the development of Ukrainian language and literature, history and fine arts to strengthen the Ukrainian identity.
- ♦ Maintain humanitarian programmes.
- ♦ Uphold the principles of political and religious tolerance, recognizing and representing universal human rights.

STRUCTURE

- ♦ Federal Executive of the Ukrainian Women's Association in Australia is located in Sydney, NSW and comprises of 13 members.
- ♦ State Executive and branches in New South Wales, Victoria, South Australia and Western Australia.

- ♦ The Federal Executives of UWA are headed by the President, Executive members and Standing Committees. Officers are elected for a 3 year term.

COMMUNICATION

As a means of maintaining communication with State executives, branches and their membership, the Federal Executive of the Ukrainian Women's Association in Australia regularly prints and sends newsletters as well as resource material on cultural, educational and social topics. It also publishes a quarterly magazine, *Our Word* in Ukrainian and English (founded in 1965).

For announcements and publicity, UWA in Australia has access to a weekly Ukrainian newspaper published in Sydney and Melbourne and the Ukrainian programme on SBS radio.

STANDING COMMITTEES

* The Arts	* Cultural Affairs
* Education	* Social Welfare
* Organization	* Press
* Programming	

Our sincere thanks go to the generous financial support of the following credit unions:

Karpaty Ukrainian Credit Union Ltd.
Dnister Ukrainian Co-op Credit Soc. Ltd.
Hoverla Ukrainian Credit Co-op Ltd.

MAILING ADDRESS:

Ukrainian Women's Association in Australia
 59 Joseph Street
 Lidcombe 2141

ПРОМОВА УСТУПАЮЧОЇ ГОЛОВИ п.ЕВДОКІЇ ОСТРОВСЬКОЇ НА ВІДКРИТТЮ ЮВІЛЕЙНОГО КРАЙОВОГО З'ЇЗДУ 28.4.01р.

Всечесні отці, Дорогі делегати союзнянки, Вельмишановні голови і представники організацій і гості.

В імені Союзу Українок Австралії маю велику честь вітати Вас усіх сьогодні на 19-му З'їзді СУА – Ювілейний З'їзд вважаю відкритим. Сьогодні ми з'їхались із різних стейтів Австралії (приємно відзначити, що маємо делегата від Західної Австралії) і зібрались на наш 19-ий Крайовий З'їзд тут в Сіднеї, де 50 років тому відбувся перший засновуючий з'їзд самої Крайової Управи; нині ми з'їхались тут щоб провести програму нарад із представниками вже розвинутої мережі СУА і, одночасно, відзначити золотий ювілей Союзу Українок Австралії, який виповнився в часі цієї каденції, 13 вересня 1999 року. Пів століття різноманітної праці і співпраці з іншими організаціями вже за нами: в шкільництві, в парафіях, в освітньо-виховній діяльності, в суспільній опіці, у зовнішніх зв'язках на різних рівнях та у багатьох інших ділянках нашого організованого громадського життя в Австралії. Все це наша історія яка, принаймні частинно, відзеркалюється на сторінках союзнянської книжки та інших видань.

Тому з великим признанням віддаємо шану всім членам Союзу Українок, що спричинилися до всебічної діяльності СУА протягом 50-ти років і нині не є між нами. Завдяки корисного вкладу всіх, за власними спроможностями, ми нині можемо відзначувати ювілей СУА.

Але, ми союзнянки, з'їхались з різних сторін Австралії на цей З'їзд також з важливими діловими напрямними, а саме, опираючись на наш довголітній спільний досвід, щоб:

розглянути діяльність
мережі СУА,

правильно оцінити потреби
і нинішні обставини
організації,

поділитися конструктивними
думками про дальшу
діяльність мережі

СУА згідно з сьогоднішніми вимогами – обставин 21-го століття. Перший день нашого З'їзду присвячений на те, щоб зважено і розсудливо поставитися до нашого обов'язку, обдумати реальні дороговкази для продовження СУА, для поповнення наших рядів жінками другого і третього покоління та зробити місце в нашій організації також для новоприбулих українок поселенців. Це все залежить від нас – наскільки ми поставимось чесно, розумно і передбачливо на користь організації, відсуваючи на бік всякі інші й особисті інтереси.

Я вірю, що ми цього бажаємо, інакше ми б сьогодні тут не були, але до цього бажання необхідно додати зважений, реальний, всебічно конструктивний підхід в нашому думанні і праці. Саме того бажаю учасникам цього З'їзду.

СПИСОК СОЮЗЯНОК НАГОРОДЖЕНИХ ГРАМОТАМИ В ПЕРШИЙ ДЕНЬ З'ЇЗДУ

Щасти нам Боже в нашій праці! При цій нагоді хочу подякувати всім членам Крайової Управи, які дійсно напрацювались протягом цієї складної і вимогливої каденції. Також висловлюю вдячність всім союзнянкам в управах стейтів і відділів, які з вирозумінням пішли на зустріч Крайовій Управі, і рівнож мені в моїх обов'язках. За Ваші корисні поради і підтримку Крайова Управа і я, особисто, Вам сердечно вдячні.

Е. Островська /Голова СУА/ Лідкомб,
Сідней.

Т. БОРЕЦЬ
А. ВІЙТОВИЧ
З. ВОВК
Т. ВОЛОДИМИРІВ
М. ГРУДКА
Г. ДАНЬКО
О. ІЛЬКІВ
Г. КВАСНИЦЯ
Б. КОВАЛЕНКО
Л. КОРЖЕНІВСЬКА
В. МАКОВІЙЧУК
Н. МАНДИЧЕВСЬКА
А. МАЦІБУРКО
М. МЕНЦІНСЬКА
Н. МИХАЙЛИШИН
М. МОСКАЛЬ
Е. ОСТРОВСЬКА
Л. САРАКУЛА
Г. СВІДЕРСЬКА
І. УМРИШ
І. ХОМЯК
Л. ЦЮРАК
О. ШЕВЧИК
С. ЯКУБОВСЬКА

СОЮЗ УКРАЇНОК АВСТРАЛІЇ
ім. Княгині Ольги

ГРАМОТА

З нагоди 50-ти ліття Союзу Українок Австралії
Крайова Управа СУА

цією грамотою нагороджує

за

довголітню і віддану працю в СУА на користь української
спільноти, зокрема українського жіноцтва, Австралії та
на користь Україні.

Сідней 29-го квітня 2001р.

Голова Крайової Управи

Секретар Крайової Управи

**МОЛЕБЕНЬ НА ВІДЗНАЧЕННЯ
ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ ТРАГЕДІЇ
ПІДЧАС 19-го КРАЙОВОГО
З'ЇЗДУ СУА**

При, мовчазному, урочистому
настрої, союзняки запалювали свічки.
Кожна палаюча свічечка освітила
наші обличчя. Вони відзеркалювали
наші сумні спогади про ще одну,
трагічну сторінку української історії,
а саме, вибух реактора
чорнобильської, ядерної станції,
26-го квітня 1986р.

Тисячі невинних людей постраждали
наслідком цієї аварії! Але ці людські
жертви, на жаль, не самотнім
результатом катастрофи.
Український народ втратив через
ядерне забрудження, чудову,
родючу, чорнобильську землю, на
тисячі років в майбутнє!

Промова Пані Данько, про
чорнобильську трагедію, заставила
нас вернутися думками до участі в
Молебні, який о. З.Хоркавий
відправляв на честь погиблих –
жертв чорнобильської аварії. Свічки
були також поставлені біля ікони
"Чорнобильської Божої Матері,"- твір
мистецьким пером пані М. Яроцької.
Відзначення закінчилося
деклямацією вірша "Голгота в
Чорнобилі," зворушливо виконаний
пані Тетяною Борець.

Х.Сивенька-Бейлі

ГОЛГОТА В ЧОРНОБИЛІ (уривок)

Цвіли сади в Чорнобилі у квітні
І пахнув степ у весняній красі,
Розваги діти плянували літні,
Великдень йшов, весна, раділи всі.

Та знов Голгота випала Вкраїні,
Вінок не з терену, атом на чолі,
І хвиля радіації руїнна
Неслась в Європу з нашої землі.

Багато згинуло, багато згине,
Втекло багато, бож отруйний пил,
Знов на хресті розіп'ята Вкраїна
В вік 21-ий йде серед могил.

Вже діти мертві родяться сьогодні,
Які ж онуки будуть в тих дітей,
Що вижили чорнобильську безодню,
Найгірший в світі досі вибух цей?

Мовчали зразу, але світ дізнався,
З обуренням вказав на ССРС,
Тоді лише генсек їх догадався
За тижнів три признатися в етер.

І хай поети їхні пишуть оди,
Мета Москви – поширювать дурман,
Не обдурити віршами народу,
Що терпить знову від нових вже ран.

Весна в Чорнобиль принесла
Голготу,
Смертельний пил розлазиться без
меж...
О мучинику вічний, мій народе,
Задовго хрест в історії несеш!

Ростислав Василенко

ВІДЗНАЧЕННЯ 15-ОЇ РІЧНИЦІ ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ ТРАГЕДІЇ

ВІДЗНАЧЕННЯ 15-ОЇ РІЧНИЦІ ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ ТРАГЕДІЇ

ВІДЗНАЧЕННЯ 15-ОЇ РІЧНИЦІ ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ ТРАГЕДІЇ

ВІДЗНАЧЕННЯ 15-ОЇ РІЧНИЦІ ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ ТРАГЕДІЇ

ДІЛОВІ ГРУПИ

ДІЛОВІ ГРУПИ

УЧАСНИКИ 19-ГО КРАЙОВОГО З'ІЗДУ

УЧАСНИКИ 19-ГО КРАЙОВОГО З'ЇЗДУ

УЧАСНИКИ 19-ГО КРАЙОВОГО З'ЇЗДУ

УЧАСНИКИ 19-ГО КРАЙОВОГО З'ЇЗДУ

УЧАСНИКИ 19-ГО КРАЙОВОГО З'ЇЗДУ

УЧАСНИКИ 19-ГО КРАЙОВОГО З'ЇЗДУ

ПРИВІТИ

ПРИВІТИ

ГОСТИ НА БЕНКЕТИ

ГОСТИ НА БЕНКЕТИ

ГОСТІ НА БЕНКЕТІ

УЧАСНИКИ 19-ГО КРАЙОВОГО З'ЇЗДУ

МИСТЕЦЬКІ ВИСТАВКИ

ГОСТИ НА БЕНКЕТИ

МИСТЕЦЬКІ ВИСТАВКИ

ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС

РОЗВАГОВІ ТОЧКИ

ВИСНОВКИ ДІЛОВИХ ГУРТКІВ на XIX-му КРАЙОВОМУ З'ЇЗДІ СУА

На 19-му Крайовому З'їзді СУА, відбулася запланована дискусія "Ділових Гуртків"

(п'ять гуртків по дванадцять осіб). Провідниками цих гуртків були наступні пані: Т.Борець, І. Буженко, п-і Вайсрок, О.Сліпецька та Х.Сивенька-Бейлі,. Це поділення на ділові гуртки, уможливило делеґаткам краще і більш- детально обговорити призначені теми:

1. Як поживавити працю по відділах?
2. Якими способами приєднати молодших жінок і творити нові відділи?
3. Куди спрямовувати нашу працю, чи для суспільства в Австралії, чи даліше допомагати Україні?
4. Яку ролью відіграє журнал, "Наше Слово" у союзянському житті?

Висновки усіх гуртків були майже ті самі:

- Звернути більшу увагу на самозбереження нашої організації;
- зацікавити і приєднати молодших жінок і новоприбулих з України;
- продовжувати допомогу Україні;
- нав'язувати і поглиблювати зв'язки з організаціями і з свідомими людьми в Україні, особливо з українським жіноцтвом, яке працює для відродження нашої Незалежної Держави.

Усі учасники З'їзду висловили опінію, що журнал "Наше Слово," якісний, важливий, і потрібний у житті СУА.

ПРИВІТИ СКЛАДЕНІ З НАГОДИ 50-ЛІТТЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК АВСТРАЛІЇ

УСНІ ПРИВІТИ

Пан В.Корзаченко
Посольство України в Австралії.

Пані Орися Стефин
СУОА і Ц.Ш.Рада.

Пані Зірка Менцінська-Дошак
С.У.Зах.Австралії.

Пан Я.Дума
ОУГ НПВ.

Пані Н.Гриневич
С.У. Вікторії.

Пані С.Добрянська-Радивил
Редколегія книжки
"Союз Українок Австралії ім.Кн.Ольги".

Пані Надія Якобі
С.У. Пів. Австралії

Пан П.Клименко
Козацтво від Куреня УВК ім.Короля
Данила Галицького.

Пані Калина Кенез
Церковний хор св. Андрія.

Пан В.Школьний

ПИСАНІ ПРИВІТИ

Зчитала секретар
Наталка Вандерлос

Пані Л.Корженівська
С.У. НПВ.

Пані О.Соколик
Світова Федерація Українських
Жіночих Організацій

Др. В. Мотика
Фундація Українознавчих Студій в
Австралії.

Пані Е. Барчинська
Українська Шкільна Рада НПВ.

Пан В.Сенько
Спілка Української Молоді ім. Т.
Чупринки.

Пані Н. Мандичевська
СУ Зах. Австралії.

Пані О.Брецько
Братська Рідна Школа ім. св. Андрія.

Відділ ім. Лесі Українки, Саншайн,
СУВ.

Пані І.Хомяк

Пані Н.Гриневич
Стейтова Управа СУВ.

Пан В.Войтович
Кредитова спілка Карпати.

Пл.сен. Ю.Семків
Голова КПС організація укр. молоді
Пласт.

Привіт від п-і О. Соколик голови Світової Федерації Українських Жіночих Організацій

22 вересня 1999

ВШ. Пані Евдокія Островська, голова
Союзу Українок Австралії,
Valentine, NSW, Australia

Вельмишановна Пані Голово!
Вельмишановні Пані-членки СУА!

З нагоди 50-літнього Ювілею Союзу Українок Австралії, пересилаємо на Ваші руки сердечні вітання і ґратуляції. Великий вклад праці у розвитку культурно-освітніх цінностей української спільноти в Австралії та Ваша багатогранна допомога Україні заслуговують на теплі слова признання і пошану.

Союз Українок Австралії за 50 років існування зумів розростися у велику мережу відділів і Стейтових Управ та розгорнув в свою діяльність не тільки у своїх теренах але і на територію України. Як одна із складових організацій СФУЖО, СУА є співучасником усіх наших починів та репрезентацій назовні. Ви плекаєте почуття єдності між нами тут, в діаспорі, та в Україні.

Ми горді за Вас і сьогодні радіємо Вашим Ювілеєм. Тож бажаємо Вам багато сили і творчої наснаги до дальших успіхів у Вашій благородній і відповідальній діяльності для добра української спільноти в Австралії та нашої батьківщини-України.

З пошаною,

Оксана Соколик
Голова

Іванна Кушпет
Секретар

ПРИВІТ ВІД п – і .В.КАЙНАРИ, ДИРЕКТОР ШКОЛИ н.25 м.СУМИ, УКРАЇНА.

Крайовій Управі Союзу Українок Австралії,
п. Є.Островській.

Щиросердечно вітаємо Союз Українок Австралії з 50-річним Ювілеєм заснування жіночої організації.
Бажаємо щастя, здоров'я, молодості на многії літа.

Ми захоплені патріотизмом українських жінок в Австралії, схиляємось перед Вами за благородну роботу і тісні зв'язки з жінками України.
Не втрачайте висоти, гартуйте навколо себе молодь, плекайте рідне слово на далекому континенті. Своєю діяльністю вносите великий вклад в захист незалежної України, відродження національних традицій, розбудову молодой держави, яка дала Вам життя і крила для злету.

Єднаймося!

Нехай завжди буде Ваша діяльність родючою і щедрою на благо матері-України.

Ми вдячні жінкам відділу Союзу Українок ім. Л. Українки (голова п. Зіна Вовк) Західного Сіднею, вдячні п. Боженні Коваленко, п. Лесі Ткач, п. Людмилі Саракুলі, які ведуть значну просвітницьку роботу з учнями і жінками міста Суми, Україна. У вашій особі, п. Євдокіє, дякуємо Союзу Українок Австралії за вірність у дружбі, підтримку талановитих дітей і дітей-сиріт на Слобожанщині.

Від імені вчителів, учнів, батьків школи н.25, творчої інтелігенції і осередку "Берегиня" м.Суми, Україна,

Заступник директора школи,
п. В. Кайнара,
28-03-2001р.

Message from the Minister for Immigration and Multicultural Affairs, the Hon Philip Ruddock MP

**UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION 50TH ANNIVERSARY
COMMEMORATION
COWRA, SATURDAY 18 SEPTEMBER 1999**

I thank the Federal and State Presidents, the Executive and members of the Ukrainian Women's Association in Australia, and for the invitation to attend the occasion of the 50th anniversary of your association in Australia. I apologise that due to other commitments, I am unable to be with you to celebrate this important milestone for your organisation. I pass on my regards and my warmest wishes for an enjoyable day.

Since the late 1940s, the Ukrainian community in Australia has become an integral part of our society. Like many Europeans whose lives were disrupted by WWII, Ukrainians sought the opportunity to rebuild their lives in Australia and to create a brighter future for themselves and their families. Your community has had a remarkable rate of success in achieving this goal, and along the way you have made significant contributions to the cultural, economic and social life of Australia. Indeed, the Ukrainian community is one of the longest-settled in Australia and has shown great self-reliance in establishing an impressive national network of community structures.

I recognise the important work that the Ukrainian Women's Association has undertaken in Australia over the past half century and achievements you have made. Apart from reflecting on the reasons behind today's function, I ask that you take a moment to appreciate the freedom and opportunity that Australia offers. Together with this, I emphasise to you the Government's ongoing commitment to a multicultural Australia.

An Australia that has two key features: the first is a sense of unity and belonging, the second is the universal acceptance of the core principles and structures of our society, including parliamentary democracy.

Along with unity, we have diversity. As Australians we undertake to respect these differences. Not only that, but we seek opportunities to discover how we can benefit from the diversity of skills and experience among members of our community. Australia has received world recognition for its multicultural nature, which contributed significantly to its choice as the venue for the Year 2000 Olympics.

It is in this area that organisations, such as the Ukrainian Women's Association, have such an important role to play in enhancing community harmony and appreciation of different cultures.

I thank the Federal and State Executives and members of the Ukrainian Association of Women in Australia, on behalf of the Australian community, and congratulate them for the 50th anniversary of the Association and for the role you have played in contributing to the success of multiculturalism in Australia. I wish everyone an enjoyable day and I extend to you my best wishes for your future endeavours.

ПРОМОВА НОВО-ОБРАНОЇ ГОЛОВИ п-ні ХРИСТИНИ СИВЕНЬКОЇ- БЕЙЛІ НА КРАЙОВОМУ ЮВІЛЕЙНОМУ З'ІЗДІ СУА 28-4-2001

Маю велику честь і приємність прийняти цей почесний обов'язок, який Ви мені сьогодні доручаєте.

Обіцяю прикласти всі мої сили, щоби якнайкраще його виконати. Досягнення успіхів у цій праці залежатиме від нашої співпраці виконаної з пошаною, толерантністю і любов'ю одна до одної. Це дуже важливо, бо, тільки в дружній і приязній атмосфері, ми зможемо досягнути великих і щедрих плодів праці, які нам так потрібні.

Ви всі дуже добре знаєте в якій критичній ситуації знаходиться наша жіноча організація. Це не тільки наша організація, але й все українське суспільство в діаспорі переходить кризу недостатнього поповнення наших сил молодшими поколіннями і недостатній приплив нової іміграції з Батьківщини. Чому наша молодь не включається в українське суспільно- громадське життя? Можливо, що молодь не доцінює нашої культури і приналежності. Виростаючи в мирних і спокійних обставинах і в матеріальних достатках, молодші покоління не бачуть потреби приєднуватись до наших організацій.

За останніх п'ятдесят років Союз Українок виконав колосальну працю. Найбільше признання належить старшому поколінню – честь їм і слава. Знання і досвід цих жінок є надзвичайно важливими і потрібними. На них мусимо далі покладатися. Одночасно мусимо мати також співпрацю молодих жінок, бо у них є запал, енергія і нові ідеї, що є необхідним на дальше існування нашої організації. Якби можна було б сплести в одну силу, потенціал обох груп, чи можете собі уявити, яких прекрасних успіхів

ми могли б досягнути, працюючи разом дружньо для однієї мети, а саме, для добра нашої організації та українського народу?

Будемо працювати, щоби це здійснити. Тому мета нової Крайової Управи буде виробити пляни й стратегії, щоб зацікавити молодше покоління до співпраці з нами. Може дехто скаже, що ми вже пробували, і нам не вдалося. Молодші не відгукнулися і не були зацікавлені працею в Союзі Українок. Але часи міняються і обставини міняються. Я особисто не вірю, що наші молодші жінки є байдужі до української справи. Треба знайти відповідний підхід, щоб запалити іскру, яка існує в душі кожної українки – іскра любови до свого рідного.

Якщо нам це вдасться, ми можемо бути впевнені, що українська спільнота не зчезне в Австралії, що ми не останні з Могікан. Нам треба триматися висоти наших ідеалів і працювати з ще більшим захопленням і запалом ніж працювали українки в Австралії п'ятдесят років тому.

Захищаючи наше існування тут в Австралії ми не можемо забути, навіть на одну хвилину, про нашу Батьківщину і про тяжку кризу яку вона переходить. Нашим обов'язком є допомагати Україні, поглиблювати наші зв'язки з її свідомими людьми зокрема з українським жіноцтвом, щоб надати більше доцільності, моральності і матеріальної допомоги в боротьбі за справжню незалежну Україну.

Христина Сивенька-Бейлі

ВИСНОВКИ КОНКУРСУ та ВІРШ ПРИСВЯЧЕНИЙ 50-ЛІТТЮ СУА

Крайова Управа висловлює щиросердечну подяку всім союзнякам, які взяли участь у конкурсі. Першу нагороду отримала п-і Боженна Коваленко за вірш "Мадонна новочасної пори." Другу нагороду отримала п-і Клавдія Рошко за вірш "Золотий Ювілей." Три спеціальні нагороди за участь у конкурсі отримали наступні пані: Людмила Саракула – "Бджілки – Україні в данині." П-і Олександра Крекча – "Союзіві Українок від Книголюбів" і п-і Параскевія Грищук "50-літ тому." Висловлюємо особливу подяку поетесі Катерині Квітчастій з України за вірш "Півсотні літ-Епоха", який вона присвятила 50-літтю Союзу Українок Австралії. Подаємо текст усіх віршів так як обіцяли.

Першу нагороду виграла:

П-і Боженна Коваленко

МАДОННА НОВОЧАСНОЇ ПОРИ (у 50-ліття СУА)

Її зустрінете на кожній ниві,
Від давнини до нинішнього дня,
В часи нелегкі, і в часи щасливі,
Її теплом сповита вся земля.

Вона герой, виховниця і мати,
В роки жорстоких воєн і боїв
Уміла скоростріл в руках тримати,
Терпіла муки в таборах рабів.

Комуна і фашисти гнали з хати
За сині обрії по спаленій стерні,
Пішла вона своїх братів шукати
Лишивши корінь в рідній стороні.

Ще від порога батьківського дому,
У розквіті палких юнацьких літ,
Життя своє і долю невідому
З ключами журавлів понесла в світ.

І на крилі бездомного лелеки,
Крізь хвилі океанів і морів,
На австралійські береги далекі
Принесла свого краю вільний спів.

Вона є скрізь: в громаді, в церкві, в школі,
В Союзі Українок йдуть літа,
У чужині гартує душі кволі,
Щоб предків дух у серці проростав.

Хвала і шана Союзянці вірній,
Мадонні новочасної пори,
Що півстоліття у чужій країні
Підносить українські прапори!.

2-гу нагороду одержала за свій вірш:

п-і Клавдія Рошко

У ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ

Привітання від Союзу Українок
Південної Австралії

Хвала і слава жінці України,
Якій крізь бурі воєн і негод
На чужині любов до Батьківщини
Кріпила віру в страдний свій народ.

Від перших днів життя у цій країні,
Чужої мови і тяжких умов,
Жінки своїй громаді і родині
Несли, як дар, невтомний труд й любов.

Єднались у Союзі Українок
І працювали дружньо як одна,
Їх кожний добрий безкорисний вчинок
Прославив українців імена.

Як скарб, традиції свого народу
Вже півстоліття пильно бережуть
Шанують гідність, людяність й свободу
І з гордістю прямують у майбуть.

Так дні й роки в турботах і старанні
Минали в радостях і в смутку втрат,
Жінки здобутки відзначали ранні,
Національних не минали свят.

Вони увінчані вінком поваги,
Обрали праведний життєвий шлях,
Їх цінна праця надає наснаги,
Надхнення і стремління до змаг!

Спеціальні нагороди за участь у
конкурсі отримали:

Людмила Саракула

БДЖІЛКИ – УКРАЇНІ В ДАНИНІ

П'ять декад на чужині,
Незабутні співи солов'їні
Плели вінки Вітчизні,
Сіяли плідні зерна в данині.
Не мліли квіти рясні...
Стелились барвінком рідній землі.

І здавалось...ми в раю,
Мов бджоли плекали пройдені дні
За ідеал – для стягу
У вільному краю – ділом кріпкі.
Хоч, милі нас ділили,
Не умлівала провідна зоря...
Нею, щодня кріпили,
В далекому краю – крилаті серця.
В краю зливним промінням:
Голосить вільна джерельна струя
Спадщині, поколінням –
Глянь! шлю цілющу – Вкраїно моя!

Гніздиться туга тяжка
Бурхлива, он! Радісна шляхами,
Спільне діло – цвіт мета
Поки вільний дух і віра з нами.
Для хвали рідній мові –
Порались бджілки, ліпили гнізда,
Ростуть цвіти на лоні...
Не кров'ю...золотом...злиті поля.
Жий! Жий! Україно все!
Розгорни на волі міцні крила!
Славили жінки тебе,
Їх кормила синьо-жовта нива.

Моя рідна сторона!
Не млій, дозривай мов весняний цвіт,
З тобою Божа рука
Поведе могутня – на увесь світ.

Олександра Крекча за вірш

СОЮЗОВІ УКРАЇНОК ВІД КНИГОЛЮБІВ

Ми здоровимо Вас друзі з 50-ти
літтям!
Нехай для всіх Ювілей буде ярким
квіттям.

Яке добре чуття було, як ми тут
явилися,
Австралійці добрі люди привітно
зустрілись.

Ми прийшли сюди не дарма, нам сам
Бог велів цю долю!
Щоб ми правду розказали, щоб
скоріше здобуть волю!

Австралійці прийняли нас і працю
всім дали.
І на волі з добрим людом ми у дружбі
стали:

Будувати Австралію разом узялися,
І для себе гарні хати відразу звелися.

Дітям школу також дали, щоб здобуть
професію.
Хоч ми й старі тепер стали – діти
несуть місію.

А тепер нам розвиднялось, що не все
утрачено
Україна має волю Богом це
призначено!

Наш характер теж покращав – воля
це формує.
Віра в Бога нас тримає й характер
гартує.

А комунізм провалився! Цього ми
бажали.
І на світі жити ліпше, як волю дістали.

А москалі знов взялися будувать
новий Союз
Білорусь і Україну тягнуть у новий
“Конфюз”.

А якщо ми не зумієм боронити нашу
волю,
То знищимо всі радості, а також і
нашу долю!

Любий Боже, поможи нам боронити
незалежність!
Ти нам розум просвіти і наділи
обережність.

Союзянки, любі друзі! Від щирого
серця,
Вам бажаєм добра й щастя – нехай
завжди так ведеться.

Анна Скляр

Привітання від Союзу Українок Південної Австралії.

Благословенна жінка України,
Яка крізь всі епохи і часи
Тримає стяг достоїнства людини
Як втілення чеснот, добра й краси.

Хвала жінкам Союзу Українок!
У п'ятдесятий світлий ювілей
Про них багато вписано сторінок
В історію заслужених людей.

Шановні славні З'їзду делегатки!
Вам від Південної Австралії поклін,
Нехай Вас у нове століття кладки
Введуть до дальших успіхів вершин.

Параскевія Грищук

50 ЛІТ ТОМУ

По синьому морю пливуть кораблі у
далекий світ,
А в тих кораблях України цвіт.
Кожний з нас несе власну чашу долі,
Хоче з нею жити на вільному полі.

Несли ми з собою ще дари хороші,
Що їх не купити за скарби за гроші
-Се у Бога віра, надія, любов,
Батьківські звичаї, українську кров.

Пливуть кораблі в безконечну даль
Серце обгортає і смуток і жаль
Чому не вертаємось до дому?
О краю наш рідний чи ж Ти волі не
гідний,
Що сотнями літ караєшся в ярмі
чужім?

Обіцяєм Тобі, що в вільному світі
Будемо про тебе світу голосити,
Що ти є країна хлібами богата,
Тому ти є завжди чужими забрата.

Гень на горизонті в далині щось
темніє,
Кажуть – то земля – і серце вже
радіє.
Ох, як прагнем ми, доторкнутись
землі
По такій довгій морській плавбі.

Незабаром ми бачим береги,
Ох Боже наш милий так близько вже
ми,
Що ж нас тут чекає – ніхто з нас не
знає.
Тут то чужая мова, тут то чужії люди
–
В Бога лиш надія біди нам не буде!

Припливши до порту Сіднею, зустріла
нас ніч.

Місто нас вітало світлами – безліч.
Поїзди чекають на нас у транспорті,

Над ранком в Батгурсті ждуть нас
автобуси.
Ми бідні гартуємсь, як стадами гуси.
Сонце нас стрічає й зелені поля, лисі
евкаліптуси
Та стадами сіро-рожеві птахи, що
звуть їх ґаляг.

Їдем, розглядаємсь - невеличкі гори.
Тут нас чекають великі табори.
Звідсіль починається нове життя волі
У чужому краю на вільному полі.

Перш ми подяку Богові зложили за
щасливе прибуття
І благодати просили на майбутнєє
життя.
Десь зо дві неділі трошки відпочили -
Тоді чоловіків від нас розлучили.
Щоб утримати родини пішли
працювати
Дворічні контракти треба відробляти!

А наше жіноцтво теж не дармувало,
Як бджоли весною до праці ся взяло!
В нього були завжди великі ідеї,
Почали старатись про всі привілеї.

Дитячі садочки, школи відкривати,
Щоб своїх діточок звичаїв навчати
Щоби слова нашого пророка
сповнились
І чужому научались, свого не
цурались.

Багато жінок вищої освіти,
Почали збирати живі свіжі квіти.
Синьо-окії волошки, каро-окі
чорнобривки
Тісно в китицю зв'язали.
В Коврі у таборі Союз Українок
заснували.

ВРАЖЕННЯ ВІД 19-ГО З'ЇЗДУ СОЮЗУ УКРАЇНОК АВСТРАЛІЇ

Праця пливе далі, діти підростають,
Чоловіки наші контракти кінчають.
Кожен старається кусень землі мати,
Щоб над головою власний дах
напняти.

Про тебе наш рідний краю ми не
забували,
Ми Бога молили і в піснях співали:
Просим Тебе Царю, просим Тебе
нині
Даруй волю щастя й долю нашій
Неньці Україні.

Десятки років минали, а ми союзнянки
Часу не гаїли, і не дармували.
На громадській ниві, щиро
працювали,
І всіма силами Українській справі
Всюди помагали.

А цього, що ми найбільше вже собі
бажали
І такі довгі роки в надії на Бога,
ожидали –
Самостійну Україну – вже тепер ми
маєм,
За що найбільшу подяку Богові
складаєм.

Наші союзнянки працюють ще завзято
Творять базарі під великі свята.
Кожний гріш зароблений до купки
складають,
Нашим потребуючим в Україні щиро
помагають.

О вірні дочки України, як той
весняний цвіт
Багато відійшло з Вас на тамтой вже
світ.
Нехай Господь оселить Вас у вічній
Його хвалі,
А ми що при здоров'ю, працюймо ж
всі далі.

Цей ювілейний 19-ий З'їзд Союзу
Українок Австралії, що проходив у рік
відзначення 50-ліття СУА і відбувся у
Сіднею 28-29 квітня 2001 року,
залишив незабутні враження у
серцях його делегаток.

Організація З'їзду була на високому
рівні. Вже заздалегідь кожна
делегатка одержала Збірник Звітів
роботи кожного відділу Союзу
Українок Австралії, що дало
можливість ознайомитися з тією
великою працею, яка проводилася по
різних відділах. Таким чином, час на
з'їзді був використаний ефективніше:
на обговорення різних питань. А не
на прослуховування звітів.

З перших хвилин кидалося у вічі
чудове оформлення залі. Великі
золоті літери зі сцени вітали:

“19-ий ЗІЗД СОЮЗУ УКРАЇНОК
АВСТРАЛІЇ” і квіти, квіти – всюди, зі
смаком підібрані у різноманітні
композиції, підкреслюючи різнобарвні
кольори осені та надаючи учасникам
з'їзду піднесеного творчого настрою.
Біля виставок фотографій, з любов'ю
зібраних союзнянками з різних відділів
за 50 років їх діяльності, йде жвава
розмова, адже є чим поділитися і, що
згадати. Поряд – виставка
прекрасних вишивок Зіни Вовк та
Марії Гузійчук, а неподалік –
неповторна кераміка Ірини Мадей та
оригінальні картини Ірини Прудник.
Воістину дивуєшся: скільки талантів в
українських жінок і який внесок
зробили вони в справу збереження
та примноження української
культури!

Ось і відкриття з'їзду Головою
Крайової Управи п.Є.Островською. В
залі – тиша. Кожна делегатка із
запаленою свічкою в руках, віддаючи
шану невинним жертвам
Чоорнобилю та тим союзнянкам, що
відійшли у вічність, віддає частинку
тепла свого серця за тих, кого немає

більше з нами. А потім з'їзд поринув у ритм своєї роботи: вибори комісії, читання протоколу, дискусії... Як бачимо з дискусій – ще не готова книжка "50-ліття Союзу Українок Австралії" і, що дуже болюче це питання. Багато роботи було проведено Крайовою Управою та редколегією по збору та упорядкуванню матеріалів до цієї книги, але, на жаль, ще багато недоробок та непорозумінь у цій справі. Віримо і надіємося, що ця важлива і така довгочекана книга скоро побачить світ.

Після смачного обіду та короткого відпочинку делегатки з'їзду знову включилися в роботу. Всі учасники були поділені на декілька груп, по 10-12 чоловік у кожній, для обговорення чотирьох важливих запитань:

1. Як відновити працю по відділах?
2. В який спосіб можна приєднати молодших жінок до Союзу Українок?
3. Де спрямувати нашу працю: чи більшу увагу звернути на українське суспільство в Австралії, чи далі займатися допомогою Україні?
4. Яку роль відіграє журнал "Наше Слово"?

На нашу думку ці групові дискусії були дуже ефективними, так як вони дали можливість союзнякам з різних стейтів і відділів поділитися своїм досвідом, висловити свою думку, почути що робиться по різних стейтах та взяти на озброєння кращі ідеї та шляхи на пожвавлення роботи у власних відділах.

Після групової дискусії провідники груп ділилися своїми ідеями та рішеннями з усіма делегатами з'їзду. Деякі цікаві пропозиції по залученню молодших жінок були:

1. частіше організовувати зустрічі з новоприбулими за горнятком кави, надавати їм моральну та практичну допомогу;
2. організовувати курси за інтересами, наприклад "Українська кухня" "Як пекти коровай, паску", "Доньки – матері", "Українська пісня", "Визначні жінки України" та інші.
3. Відноситися до новоприбулих з розумінням та повагою, як до своїх власних дітей, бути толерантними.

Було почуто багато цікавих пропозицій різних груп про те, як пожвавити роботу по відділах та приєднати нових членів. Делегатки були єдині у підкресленні значення журналу "Наше Слово" у житті Союзу Українок та віддали признання належне його редакторці п. Л. Саракулі за його високий мистецький рівень та чудовий підбір публікацій. Швидко минув перший день з'їзду, порушивши багато важливих питань та ще раз підкресливши значення цієї важливої роботи, яку проводить Союз Українок у кожному стейті.

Другий день з'їзду почався зі Служби Божої. Ця неділя якраз припала на свято Жінок-Мироносиць. Отець Хоркавий привітав делегаток, підкресливши великий внесок жінок у справі збереження миру і вміло поєднавши це з самовідданою працею союзниць, які зібралися у Сіднею на свій ювілейний з'їзд. За деякий час після Служби Божої відбувся Ювілейний Бенкет. Урочисто оформлена заля, квіти на кожному столі, смачна їжа та прекрасне обслуговування.

Насолоджуємося не тільки їжею, а ще більше концертною програмою майстерно підготовленою її учасниками.

Невимушена піднесена атмосфера Зїзду, збагачення новими ідеями та знайомствами, дискусії та обмін досвідом, цей Зїзд залишив щось незабутнє - чи то усвідомлення тої самовідданої праці тих союзниць, що віддали кращі роки свого життя у справі створення маленької України на австралійській землі - чи то чудове, поетичне звернення консула України п. В. Корзаченка до жінок, порівнюючи їх обличчя та усмішки з чарівними квітами, що так прикрасили залю - чи то заключне слово п. Є. Островської, яка зуміла у своїй короткій заключній промові охопити той величезний шлях, який зробив Союз Українок за 50 років свого існування і не забула вклонитися кожній союзниці за її внесок - чи то слово новообраної голови п. Х. Сивенької-Бейлі, яка вселила віру у всіх, що справа Союзу Українок у надійних руках - чи щось інше.

Кожен винесе для себе те, що зворушило його і залишило слід у його серці, але, безперечно те, що всі делегати винесли з собою щось однакове на згадку про зїзд - це маленький сувенір - тарілочку, розмальовану різними українськими квітами виготовленими Д. Гладкою та Х. Сивенькою-Бейлі. Кожна квітка - неповторна, як і кожна делегатка, але так само як і ті квіти об'єднує те, що вони ростуть на Україні, нас об'єднує те, що всі ми - українці і справа у нас спільна: зберегти українську спадщину і передати її у надійні руки молодшому поколінню.

На кінець хочеться згадати наших чудових господинь п. Аллу Щербу та Пелагію Велику, які з такою материнською турботою прийняли нас чотирьох делегаток, піклувалися про нас і зробили все, щоб наше перебування в Сіднею залишилося незабутнім. Велике спасибі Вам дорогі союзьки, за Вашу гостинність, а також п. Чудакевичу за приємні розмови та за те що зустрів нас і відвіз назад до аеропорту.

Ірина Буженко та делегація з Південної Австралії.

УКРАЇНСЬКИМ ЖІНКАМ АВСТРАЛІЇ – 50 РОКІВ (Петро Кравченко)

Почалось все із “Запрошення”. Союз Українок Австралії запрошував на 19-й Всеавстралійський З’їзд СУА 28-29 квітня 2001 року. І коли я прибув до Дому Молоді (Лідкомб), то вже в самому фойє вражало оформлення – величезні букети екзотичних квітів. І ще більше здивування отримав в самій залі. На сцені квіти, коло сцени квіти і повнісінько зелені. Величезний вінок квітів красувався на задній завісі сцени і напис золотими літерами – 19-й З’їзд Союзу Українок Австралії.

І в додаток до того всього – виставка! Виставка фотографій нашого жіноцтва. З усіх відділів: фото історичної давности, фото сучасні. З сумом дивлюсь на обличчя тих, що вже відійшли від нас, на тих перших, які закладали організоване громадське життя 50 років тому. І тоді ще дві мисткині-вишивальниці – Зіна Вовк та Марія Гузійчук – експонували свої чудові роботи. Тут є чим похвалитись! Від них не відстали і ще дві мисткині – Ірина Мадей із своєю надзвичайно оригінальною керамікою та Ірина Прудник із мистецькими полотнами, повними кольористики та цікавою технікою.

Воістину, початок з’їзду був привабливий. Вже сама “Програмка” із звітом кидалась в очі оформленням обгортки робота Ірини Мадей.

А вже гортаючи сторінки звітів, кидалось в очі дуже широке (фізично і географічно) поле праці всіх відділів: Ньюкастель, Квінбіан, Лідкомб, Сідней, Нобл Парк, Саншайн, Водон’га, Ст.Албанс,

Джілонг, Ардір, Перт, Аделаїда. І через все русло діяльності СУА пронизує думка – допомога Україні. Зустріч з гостями нашої Батьківщини, допомога українським спортсменам, посилки в усі кінці України, Криму, Туркестану, Далекого Сходу. Всюди, де живуть наші люди і які потребують допомоги – там торкались жіночі руки Суспільної Опіки!

Для прикладу наведу такі факти. Суспільна Опіка ім. Х. Кононенко спілкується із 63-ма організаціями та інтернетами України, включно з колибою в карпатській оселі для дітей Чорнобиля; вислала допомогу 125 потребуючим; 187 відвідин по шпиталях та приватних будинках хворих – такий скромний звіт цього відділу. А суспільна Опіка Південної Австралії відбула 48 відвідин по лікарнях та 458 – по домах.

А загалом жіночі організації брали участь в усіх заходах нашого громадського життя – церковних святах, національних імпрезах. Не обминули наші жінки і допомогової праці тут в Австралії...дотації нашим школам, ансамблям, хорам, Олімпійському Комітетові. А в додаток – влаштування мистецьких виставок (Ковра), утримання Музею Українського Мистецтва (Аделаїда), де зберігаються цінності української культури.

А ще зв’язки з жіночими організаціями Австралії, листи до Президента України, в яких висловлювали глибоку стурбованість станом української мови в Україні та релігійними чварами. І на кінець – видання жіночого журналу “Наше Слово”. Його редакторка – Людмила

Саракула, не дивлячись на те, що зовсім не була обізнана з видавничою справою, вив'язується дуже добре. Журнал з чудовим оформленням Леоніда Денисенка, наповнений цікавими матеріалами. Отакий коротенький огляд праці відділів СУА, так що було що обговорювати на цьому ювілейному з'їзді і плянувати на майбутнє.

Сам з'їзд, в присутності 63 делегаток відкрила Євдокія Островська. Із запаленими свічками віддали шану жертвам Чорнобиля, а о. З.Хоркавий прочитав молитву за успішне і конструктивне проведення роботи однієї із активніших організацій нашого суспільства в Австралії. Пані Галина Свідерська прочитала "Молитву", текст якої торкається не тільки делегаток з'їзду, а й всіх "на землі сухих".

Пані Галина Данько висловила подяку тим організаціям, які спричинились до успіху цього заходу – це СУМ, Кредитівка "Карпати", Авбурнський муніципалітет, станція SBS.

Найактивнішим союзнякам, за довголітню працю, з нагоди 50-ліття Союзу Українок Австралії були видані золоті грамоти. Наше жіноцтво вітали член Куреня УВК ім. Короля Данила Галицького та секретар СУОМА.

І після важливих дебатів та дискусій був поданий (цілком заслужений) обід, приготовлений п-вом Василюками та Волошинами, які вже давно себе зарекомендували.

Дотримуючись Загального репортажу, я навіть заглянув до кухні, де готувались страви для делегаток. І скажу, що ця закулісна тяжка й відповідальна робота цілком себе оправдала – смачна їжа була чудовою поживою для серйозної духовної праці союзнянок.

При виборі нової управи кардинальних змін не відбулось, лише головою Крайової Управи на нову каденцію стала Христина Бейлі. На другий день в неділю 29 квітня зібрались делегатки 19-го Крайового З'їзду СУА та гості на бенкет. Запрошення (по-мистецьки оформлене Х.Бейлі) голосило: "Золотий Ювілейний Бенкет". Пані Є.Островська зробила перегляд історії існування СУА від початку аж по сьогодні і закликала до побільшення членства.

Чудовий виступ був Генерального Консула України Василя Корзаченка, який наголосив про важливі здобутки української діаспори. І підкреслив, що якраз сьогодні є "день жінки – мироносиці" і це є знаменна дата для жіночого з'їзду. Почули ми привітання від о.З.Хоркавого, о.В.Люльки, п. Ю.Сивака (Пласт) та писемні – від міністра Ф.Радока і депутата Л.Ферґусона.

Розважали присутніх своїм співом хор "Суцвіття", Лариса Буряк, Зірка Менцінська-Дошак та танком ансамбль "Заграва".

В кінці були проголошені результати літературного конкурсу СУА: переможцем стала п-і Боженна Коваленко (1-ша нагорода).

В цілому ці два дні святкування я б назвав найкращим заходом в нашому святкуванні золотого ювілею – 50-літнього нашого поселення в Австралії!

Честь і слава Українському Жіноцтву!

Петро Кравченко.

**Вірш присвячений союзнякам з нагоди
“Ювілейного Крайового З’їзду СУА-Сідней
28-29 квітня 2001.”**

“Тобі мій краю – з дорібком!”

Союзняки! Нині рішайте
Судьбу нашої громади,
У ваших руках пам’ятайте!
Вислід дружньої наради.

Юні! Учіться шанувати,
Бо найкраща в житті доля
Коли будете дарувати:
Спалахне могутня...Воля...

Наспів час здати юним стерно,
Щоб раділа рідна мати,
Й свіжим подихом вело воно -
Її корінь згадувати.

Понесе вітер в Україну
Вістку, крізь далекі моря,
Про щиру цілющу данину,
Надійну у ваших серцях.

Ти дорогоцінна спадщина.
Тобі мій Краю – з дорібком!
Служити будем – поки життя
Нашим останнім віддихом!

Людмила Гуляк-Гулевич Саракула.

**КРАЙОВА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АВСТРАЛІЇ
ВИСЛОВЛЮЄ ЩИРОСЕРДЕЧНУ ПОДЯКУ ВСІМ
ДОБРОДІЯМ, ЯКІ СПРИЧИНИЛИСЬ ДО УСПІШНИХ
СВЯТКУВАНЬ 50-ЛІТТЯ СУА та ХІХ-го КРАЙОВОГО З'ЇЗДУ**

**Святкування почалися в жовтні
1999р. в м. КОВРА.**

Молебень і посвячення дерев: о.
Ж. Коломиєць.
Відправа у церкві св. Рафаеля:

Промови висловлені австралійцями
Bruce Miller (Мер міста Ковра).
Russel Turner (член парламенту).

Мистецький виступ-сольоспів на
Бенкеті і в церкві св.Рафаеля у м.
КОВРА: пані О.Рогатин-Василик.

Допис до "Вільної Думки" п.Ю.Борець

**ХІХ-ий КРАЙОВИЙ З'ЇЗД дня
28.4.01р. в СІДНЕЇ**

Панахида за погиблих в Чорнобилію:
о.З.Хоркавий.

Емблема СУА: проєкт і мистецьке
виконання І.Мадей.

Пропам'ятний медальйон кн. Ольги:
мистецький проєкт п. П Кравченка.

Обід та вечер'я приготовані панством
Василюками і Волошинами

Комп'ютерне оформлення карточок
запрошення: Сара Бейлі

**ЮВІЛЕЙНИЙ БЕНКЕТ дня 29.4.02р.
в СІДНЕЇ**

Молебень відправили о. В.Люлька і о.
З.Хоркавий.

Мистецькі виставки:
Ірина Мадей - кераміка
Ірина Прудник – картини

Ювілейний напис на сцені:
виконаний товариством СУОМА

Привіти усні виголосили:
дост. п. В.Корзаченко від посольства
України
о.З.Хоркавий УКЦ
о.В.Люлька УПЦ
Ю.Сивак- Пласт

п-і О.Стефин від СУОА і ЦШРади.
п-і.З.Дошак – С.У.З.А.
п-і.Н.Гриневич – С.У.Вікторії
п-і.Н.Якобі – С.У.П.А
п-і.С.Радивил: Редколегія книжки
"Союз Українок Австралії ім.
кн.Ольги" п.П.Клименко –УВК ім.
Короля Данила Галицького
п-і. Калина Кенез - Церковний хор
ім.св. Андрія
п.В.Шкільний

Писемні привіти зачитала секретар
КУСУА, п. Н.Вандерлос.

Федеральний Уряд (п. Ф. Радок,
міністер Іміграції та
Багатокультурності)

С.У. НПВ (п-і.Л.Корженівська)

Фундація Українознавчих Студій в
Австралії (др. В.Мотика)

Українська Шкільна Рада НПВ (п-і.
Е.Барчинська)

Спілка Української Молоді ім.
Т.Чупринки (п. В.Сенько)

СУЗА (п-і. Н.Мандечевська)

Братська Рідна Школа ім. св. Андрія
(п-і.О.Брецько)

Відділ ім. Лесі Українки, Саншайн
ВІК.

п-і І.Хомяк

Стейтова Управа СУВ (п-і
Н.Гриневич)

Кредитова Спілка Карпати
(п. В.Войтович)

Організація Української Молоді
ПЛАСТ пл.сен. Ю.Семків

ВИСЛОВЛЮЄМ ПОДЯКУ І НАСТУПНИМ ДОБРОДІЯМ

В програмі свята брав участь
ансамбль "Суцвіття."

Лариса Буряк сольоспів з бандурою

Молодший танковий гурток "Заграва"
– Привіт з хлібом із сіллю.

Подарували нагороди на лотерію
І. Мадей кераміку її мистецького
виконання та п-і І. Прудник картину її
мистецького виконання

Приділювання нагород переможцям
конкурсу віршів написані союзнянками
з нагоди 50-ліття СУА Гурток
Книголюбів

Звукова система п. Брецько

Обід у заряді новоприбулих з України

Торт ювілейний приготувала п-і
Василюк

Напитки по зниженій ціні п-во Балик.

Фізична допомога перед і після
бенкету п.Г.Домазар, п.В.Гладкий і
др. М.Бейлі

Писемна рецензія святкувань
п.П.Кравченко

Фотомонтаж З'їзду і Ювілейного
Бенкету п.В.Шкільний

**КРАЙОВА УПРАВА СОЮЗУ
УКРАЇНОК АВСТРАЛІЇ
ВИСЛОВЛЮЄ ПРИЗНАННЯ за
ЖЕРТВЕННИЙ ВКЛАД ПРАЦІ
СОЮЗЯНКАМ У СУМЛІННОМУ
ВИКОНАННІ СВОЇХ ОБОВ'ЯЗКІВ у
ПРИГОТОВЛЕННІ до ХІХ-го
КРАЙОВОГО З'ЇЗДУ та до
ЮВІЛЕЙНОГО БЕНКЕТУ**

Склад організаційного комітету в м.
КОВРА пані:
Г.Данько(голова), Т.Борець, Л.Бізлі
В.Домазар, Х.Сивенька Бейлі,

Промови склали пані: Є.Островська,
Г.Данько, В.Домазар,
Х.Сивенька-Бейлі,

Прекрашення виставки народним
мистецтвом: п-і З.Вовк

Печиво на перекуску приготували
Союзнянки Крайової та Стейтової
Управ

Допис до "Вільної Думки":
п-і В.Домазар

Інформативна брошура: п-і Л.Бізлі

Помагала влаштувати виставку в
КОВРІ: п-і З.Вовк

ХІХ-ий КРАЙОВИЙ З'їзд дня 28.4.01р.

Склад ювілейного комітету:
Х.Сивенька-Бейлі(голова),
В.Домазар, Д.Гладка, Т.Базалицька,
Г.Данько, Т.Борець, Л.Бійзлі

На Молебні пані Г.Данько
виголосила промову про
чорнобильську аварію.

пані Т.Борець задеклямувала вірш
про Чорнобиль

Свічки на Молебенъ приготували:п-і
Г.Данько і п-і Т.Борець

Видрукування звітів п-і.Н.Вандерлос

п-і Г.Данько виготовила для кожної
делеґатки папку зі звітами і пером

Оплата приміщення, організування
обіду і вечері на 19-му Крайовому
З'їзді включно з покриттям коштів, у
заряді Стейтової Управи.

Прикрашення сцени, залі та
розставлення і прикраса столів
квітами (коштом КУСУА)-праця пань
Ювілейного Комітету.

Ювілейний вінок із штучних квітів
(коштом КУСУА)-проєкт і
виготовлення В.Домазар та
Х.Сивенька Бейлі

Карточки запрошення – мистецька
праця: Х.Сивенька-Бейлі Текст:
В.Домазар

Торбиночки на по-одинокі
медальйони : пошили союзнянки з
Нюкастелю

Пропам'ятні Тарілочки(70) ручно по-
одинокі мальовані: праця Д.Гладкої
і Х.Сивенької-Бейлі

Оформлення і виготовлення
Грамоти: В.Домазар

Ділові гуртки провадили пані:
Т.Борець, О.Сліпецька, І.Буженко,
Г.Вайсрок, Х.Сивенька- Бейлі

Промови склали пані: Е.Островська і
Х.Сивенька-Бейлі

ЮВІЛЕЙНИЙ БЕНКЕТ

Конферансьє –
Христина Сивенька- Бейлі

Святочна доповідь про історію
Союзу Українок Австралії: пані
Евдокія Островська
[На жаль, доповідь пані
Е.Островської не поміщена у
ювілейному випуску журналу, з
огляду на те, що редакція не мала
можливості її дістати. Надіємось, що
зможемо помістити у майбутньому
виданні.]

Конкурс віршів в честь 50-літтю СУА-
переможці виголошені п-і В.Домазар

Виставка мистецького вишивання:
пані З.Вовк і М. Гузійчук

Історична фотографічна виставка
союзнянської діяльності: Члени
відділів СУА

Сольоспів на Бенкеті: пані Зірка
Менцінська-Дошак

Подарували нагороди на льотерію
пані: Т.Борець-перколятор на каву
В.Домазар-вишивану сорочку

Торти приготували союзнянки
Крайової Управи СУА

Помогли чистити залю перед
бенкетом пані: І.Буженко і Л.Остарук.

Написала рецензію про Ювілейний
Бенкет: пані І.Буженко.

ПОСЕЛЕНЦЯМ У 50-ЛІТТЯ

Коли в муках здригалась земля
Від комуні й фашистів жорстоких,
Залишали ви рідні поля,
І подужавши води глибокі,

На чужій австралійській землі
Розпочали епоху маркантно,
Політичні.....і так, взагалі,
Українці – нові імigrанти.

Прокладали дороги й мости
У копальнях, в лісах працювали,
Виглядали із краю листи,
Батьківщину свою прославляли.

Будували громадські дома,
Виростали церкви величаві,
По дорогах глухих чужини
Про ярмо України кричали.

Про красу її пишних садів.
Про її непоборну силу,
Проклинали усіх ворогів,
Через них же її залишили.

Відзначали Державности дні,
Святкували знаменні дати,
Покоління навчали нові
Рідну мову і край наш кохати.

Так, чекаючи волі весну,
На шматочку чужої країни,
Збудували твердиню міцну –
Невеличку свою Україну.

Зігрівали родинним теплом,
Чепурили квітчастим чарзіллям,
Засівали родючим зерном,
Невмирущим козацьким насінням

І боролись... боролися всі
В поєдинках за ті ж ідеали,
«Ще не вмерла...» та інші пісні
На усіх перехрестях співали.

Боронили ідеї мужі,
Суперечка точилася жвава:
Чи потрібні нам зайти чужі,
Щоби вільно розквітла держава?

Не радянська, а рідна своя,
Без чужого облудного слова,
Незалежна соборна земля –
Своя правда і віра, і мова.

Освітилася рабства пільма,
Надійшла довгожданна година,
Розвалилась народів тюрма,
Із руїн піднеслась Україна.

І омріяна воля прийшла,
Білим птахом упала на ниви,
Україні й народу несла
Наші думи й бажання щасливі.

Свою долю торує сама,
Береже прапори перемоги,
Та комуні червона чума
Устеляє ще й нині дороги.

А в Австралії сходить зерно,
Що посіяли зміні новітній,
Українське несе знамено,
Шле цілунки землі заповітній!

Боженна Коваленко

The Ukrainian Women's Association of Australia (UWAA)

is a community based non-profit organisation which has been operating in Australia for more than 50 years. It has a well developed profile in cultural and humanitarian programmes and supports a variety of other social activities. With its aims and activities being non-denominational and apolitical it fundamentally strives to:

- promote cultural and educational activities that focus on awareness of the Ukrainian cultural heritage and identity;
- advance the status of women and enhance strong family values;
- uphold the principles of political and religious tolerance, while recognising and promoting universal human rights;
- support humanitarian and social causes and programmes.
- publishing a quarterly magazine *Our Word* to promote the objectives of the UWAA.

The UWAA was founded on September 13, 1949 in the Cowra migrant camp (NSW) by Ukrainian women who had migrated to Australia after the Second World War as refugees from their homeland, which had come under communist rule. Within several years an extensive network of branches across four states of Australia was established which in turn led to the formation in 1951 (Sydney) of the Federal Executive of the UWAA as the overarching body on a national level. The members of the Federal Executive are elected from amongst the members of the UWAA every three years. The longstanding structure comprises three levels: the branches (presently 16), the State Executive for each State (presently 2) where more than one branch operates, and the umbrella body, for all States, the Federal Executive, which also is the representative for the entire network in Australia body at the international level.

The Federal Executive of the UWAA is a longstanding member of several national Australian women's organisations, as well as the World Federation of Ukrainian Women's Organisations (WFUWO) since 1951 with which it has worked closely in a wide range of activities.

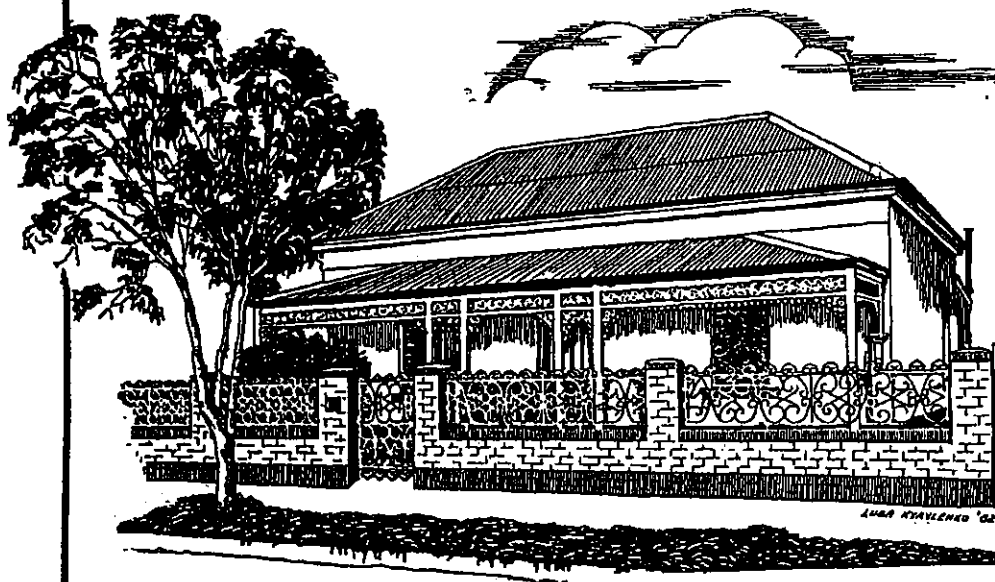

The World Federation of Ukrainian Women's Organisations (WFUWO) was founded in November 1948 in the United States. It is an international federation of 23 non-profit organisations from 12 World Federation of countries spanning four continents. The WFUWO supports cultural, Organisations educational, humanitarian and social programs, and advocates the advancement of the status of women, their families and children. WFUWO Canada upholds the principles of political and religious tolerance, and universal human rights.

Much of WFUWO's focus is on Eastern Europe and child victims of Chornobyl. WFUWO works closely with and maintains communications with other international organisations and the UN community on projects of common interests. The World Federation of Ukrainian Women's Organisations is a non-governmental organisation in consultative status with the Economic and Social Council of the United Nations and with UNICEF.

WFUWO and member organisations' activities include:

- raising funds for and administering scholarship programs for children in less developed countries, including Eastern Europe and South America;
- providing medication, vitamins, food, clothing and medical equipment for the victims of natural and human-caused disasters, e.g. victims of the Chomobyl nuclear meltdown;
- supplying clothing, healthcare products, food and vitamins to schools and orphanages;
- establishing pre-school centres for children of working women;
- conducting seminars and workshops for the advancement of equal rights for women and thus encouraging women's interest in self-improvement and development;
- addressing the most current human rights violation: the trafficking of women and children throughout the world;
- publishing a quarterly magazine "Ukrainian Woman in the World" in English and Ukrainian that includes articles about the work and programs of the United Nations and its support systems as they relate to issues dealing with women, children, families and the environment.

MUSEUM OF UKRAINIAN ARTS

МУЗЕЙ УКРАЇНСЬКОГО МИСТЕЦТВА

An open invitation to visit The Museum

Працівники Музею радо привітатимуть
відвідувачів та гостей

Since the establishment of the Museum as an independent body with its own Board by the Ukrainian Womens' Association of South Australia in 1979 it has developed a substantial collection of interesting exhibits in a wide range of areas in the arts - tapestries, fine arts, ceramics, woodcarving, artistic ceremonial embroidery.

Many art exhibitions have been staged covering a variety of themes not only in the arts but also of a historical and social character. The fundamental aim of the Museum is to promote public interest in Ukrainian arts, culture and history especially that of the settlement of Ukrainians in Australia. For this purpose the Museum collects, preserves and exhibits Ukrainian applied and fine arts, and materials relating to the settlement of Ukrainians in Australia.

The Museum is a fully accredited member of the national body, the Museums Association of Australia. (Donations of \$2 or more are tax deductible).

Музей Українського Мистецтва (МУМ) був заснований Союзом Українок Південної Австралії в 1979-у році. МУМ працює як автономна юридична установа музеїв з власною дирекцією, і є повноправним членом Об'єднання Музеїв Австралії.

МУМ користується фінансовою підтримкою СУПА та пожертвами від поодиноких осіб і організацій. Жертводавці (окремі особи і організації), які жертвують більше два долари на МУМ, мають право відраховувати пожертвовану суму з власного річного податку.)

For information on becoming a member or patron of the Museum,
or to make a donation or gift please write to:

MUSEUM OF UKRAINIAN ARTS
6 George St, Hindmarsh, 5007, Adelaide, South Australia